ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

(ALL RIGHTS RESERVED.)

தொகுதி 4 | சித்தார்த்தி௵ வைகாசி மீ ௧உ | 1919௵ மே மீ 14உ | பகுதி 11

கடவுள் வணக்கம்.

மின்போலு மிடையொடியு மொழியுமென மொழிதல்போன்
மென்சிலம் பொலிக ளார்ப்ப
வீங்கிப் புடைத்துவிழு சுமையன்ன கொங்கைமட
மின்னார்கள் பின்னவ லாய்
என்போ லலைந்தவர்கள் கற்றோர்கள் கல்லார்கள்
இருவர்களி லொருவ ருண்டோ
வென்செய்கே னம்மம்ம வென்பாவ மென்கொடுமை
யார்பா லெடுத்து மொழிவேன்
அன்பால் வியர்த்துருகி யடியற்ற மரமென்ன
வடியிலே வீழ்ந்து வீழ்ந்தெம்
அடிகளே யுமதடிமை யாங்களெனு நால்வருக்
கறமாதி பொரு ளுரைப்பத்
தென்பாலின் முகமாகி வடவா லிருக்கின்ற
செல்வமே சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயா னந்தமே.

ஆயுங் கலையுஞ் சுருதியுங் காண்டற் கரிய வுனைத்
தோயும் படிக்குக் கருணை செய்வாய் சுகவான் பொருளே
தாயும் பிதாவுந் தமருங் குருவுந் தனி முதலு
நீயும் பரையு மென்றே யுணர்ந்தே னிதுநிச் சயமே.

அல்லும் பகலு முனக்கே யபய மபய மென்று
சொல்லும்சொ லின்னந் தெரிந்த தன்றோ துதிப்பார்கண் மனக்
கல்லுங் கரைக்கும் மௌன வுனது கருணை யென்பாற்
செல்லும்பொழு தல்லவோ செல்லுவே னந்த சிற்சுகத்தே.

ஆனந்தபோதினி

சித்தார்த்தி௵ வைகாசி௴ ௧௨

சதி புருடர்.

சதிபுருடர் எனினும் மனைவியும் கணவனும் எனினும் ஒக்கும். ஒருகுடும்பத்தில் இவர்களே பிரதான மானவர்கள். இவர்களே இல்லற கர்த்தாக்கள். இல்லறதர்மம் இவர்களால்தான் நடைபெற வேண்டியது. பிரஜாவிர்த்தி யிவர்களால்தான் உண்டாக வேண்டியது. குடும்பத்தில் இவர்கள் இருவர்க்குமுள்ள கடமைகளையும், இருவர்க்குமுள்ள தாரதம்மியத்தையும், இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் பற்றி சற்று கவனிப்போம்.

குடும்பத்தில் இருவருக்கு முள்ள கடமைகளைச் சிந்திக்கும் போது கணவனைவிடப் பன்மடங்கு கஷ்டமான கடமைகள் மனைவிக்கே ஏற்பட்டிருக்கின்றன வென்று அனுபவத்தால் எளிதிலுணரலாகும். எவ்வாறெனின்;—

ஒருபெண் தன் தாய்வீட்டில் சுமார் பனிரண்டு வயதுவரையில் வளர்ந்து வருமட்டும் ஒரு கவலையும் இல்லை-சாப்பிடுவதும், விளையாடுவதும்-வயது ஏற ஏறக் குடும்பத் தொழில்களில் தாய்க்குத் தன் சத்தியானமட்டில் உதவிசெய்ய வேண்டியதுமே. புத்தியறிந்து அதற்குமேல் வயது ஏறஏறக் கவலைகள் முளைக்கத் தொடங்குகின்றன. "ஓகோ! தாய்வீடு நமக்குச் சதமல்ல, என்றைக் கிருந்தாலும் கடைசியில் ஒரு கணவனை மணம் புரிந்துகொண்டு அவன் மனைக்குப்போய்ச் சேரவேண்டியதே" என்ற உண்மை மனதிலுதித்து விடுகிறது. இன்னும் கொஞ்சம் அறிவு விளங்க விளங்க இது முதலே கவலைக எதிகரிக்கின்றன. உலக சம்பவங்கள் செவியில் கேள்விப்பட கேள்விப்பட கலவரமும் பீதியுங்கூட உண்டாகின்றன. அண்டை வீட்டுக்காரியாவது, சுற்றத்தாளாகிய யாராவது ஒருத்தி தன் தாயிடம்வந்து, பேசும்போது அடியிற்காணும் சம்பாஷணை தன் செவிகளில் விழுகிறது:—

வந்தமாது "அம்மா என்குறையைக்கொஞ்சம் கேட்டாயா?" என்கிறாள்: தாய் "ஆ! வா அம்மா வா - மகளைப் பார்க்கப் போ

யிருந்தாயே, எப்போது வந்தாய்? என்ன சங்கதி? மகள் க்ஷேமந்தானே?" என்கிறாள்.

அம்மாது:—அந்த வயிற்றெரிச்சலை யேன்கேட்கிறாய். அந்த வீட்டில் என்பெண்ணைக் கொடுத்ததைவிட ஒரு பாழுங்கிணற்றில் தள்ளிவிட் டிருந்தாலும் நிம்மதியா யிருந்திருக்கும்.

தாய்:—ஏது எப்படியாயினும் புருஷனும் மனைவியும் மனமொத்திருக்கிறார்களோ யில்லையோ? புருஷன் அனுசரணை யிருந்தால் மற்றபேரைப்பற்றி என்ன அக்கரை?

வந்தமாது:—அந்தப் படுபாவிதான் ஒரு வைப்பாட்டியை வைத்துக்கொண் டிருக்கிறான் - அதை யறியாமல் மகளைக்கொடுத்துவிட்டேன் - அவன் அவளிடம் முகம்கொடுத்துப் பேசுவதேயில்லை. என்னேரமும் கைக்கு அகப்பட்டதை யெடுத்துக் கொண்டு கொன்றுவிடுகிறான். மாமியாரோ பிள்ளைவந்ததே ஏதாவது கோள் மூட்டி அவன் தன் மனைவியை யடித்த பின்பே யவனிடம் குலவுகிறாள். அவளே தன் மகனுக்கு போசன மளிக்கிறாள்.

நேயர்களே! இச்சம்பாஷணையைக் கேட்டது முதல் பெண்ணுக்கு "அந்தோ! நமக்கு எத்தகைய புருடன் வருவானோ! மாமியார் எப்படிப்பட்டவள் வருவாளோ!" என்ற வியாகூலம் உண்டாய் விடுகிறது. இதுமட்டுமல்ல; ஆண்பிள்ளை தான் பிறந்தது முதல் தன் முன்னோர்களின் ஆஸ்திக்குப் பாத்தியஸ்தனாய் விடுகிறான். செல்வம் பொருந்திய குடும்பத்தில் பிறந்தபிள்ளை தான் செல்வவந்தனென்றே உணர்கிறான். கொஞ்சம் புத்தியறிந்தது முதல் அப்பெருமையும் சந்தோஷமும் அவனுக்குண்டு.

அந்தோ! பெண்களோ, எவ்வளவு செல்வம் பொருந்திய குடும்பத்தில் பிறந்தாலும் புத்தி யறிந்து உலகபோகங்களை யனுபவிக்கத் தொடங்கும் சமயத்தில் அவர்கள் நிலைமை யடியோடு மாறி விடுகிறது. சற்றேறக்குறைய அவர்களுக்கு அது ஒரு வித மறு பிறப்பென்றே கூறலாம். மணம் முடிந்தது முதல் கணவன் வீடே அவள் வீடு. கணவன் சொத்தே அவள் சொத்து. கணவன் தன் தந்தையினும் செல்வவந்தனா யிருந்தால் மிக்க சந்தோஷமே. தன் தாய் வீட்டினும் கணவன் வீடு மிக்க ஏழ்மையான நிலைமையிலிருந்தாலோ மிக்க துயரமும் கௌரவத் தாழ்வு மடைகிறாள். அதோடு தன் கணவன் தன் சகோதரர்களை விட அதிக கல்விமானாகவும் கௌரவ முடையவனாகவும் இருந்தால்தான் தனக்குப் பெருமையும் சந்தோஷமு முண்டு. அப்படிக்கின்றி கணவன் தன் சகோதரரினும் குறைந்த கல்விமானா யிருந்தால் தனக்கு மிக்க அகௌரவமே. ஏழ்மையான குடும்பத்தில் பிறந்து கணவனிடம் சென்றபின் செல்வத்தை யனுபவிக்கும் பெண்களில் சிலர் அகங்

காரமும் பெருமையுமடைந்து, பெற்றோர், சகோதரர் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தார், இவர்களை அலட்சியமாகவும் அகௌரவமாகவும் நடத்துவதுண்டு. ஆனால் அவர்கள் அதற்காகக் கடவுள் தண்டனையை யனுபவிப்பார்களென்பதில் சற்றும் சந்தேகமேயில்லை.

இவ்வாறு பலவிதக் கலவரங்களை யனுபவித்துக் கொண்டு கடைசியில் வினைப்பயன்படி ஒருவனை மணம் செய்து கொள்கிறாள். தாய் தந்தையர் இவள் க்ஷேமமாயிருக்க வேண்டுமென்றே ஜோதிடம் பார்த்தும், பல வழிகளிலும் பிள்ளையின் நிலைமையைப்பற்றி விசாரித்தும் எவ்வளவோ ஜாக்கிரதையோடு கலியாணம் செய்து கொடுத்தாலும் அவள் வினைக்குத் தக்க கணவனேதான் வந்தமைகிறான் என்பது திண்ணம்.

கலியாணமானதே பெற்றோர் சகோதர சகோதரிகள் முதலிய யாவரையும் விட்டு, தனியே முன் பின் அறிமுக மில்லாத புது மனிதர்களிருக்கும் ஒரு குடும்பத்தில் போய்ச் சேரவேண்டும். மேலும் அக்குடும்பத்தின் முதல்தரப் பொறுப்புகளை யேற்றுக் கொள்ளும் தொழிலில் அமரவேண்டும். அதற்கு மேல் அங்கு புதிதாய் ஏற்படும் கஷ்டங்களோ கொஞ்சமல்ல. ஈண்டு விரிவிற்கஞ்சி அவற்றைச் சுருக்கமாகவே கூறி, மேற் செல்வோம்.

கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் உண்டாயிருக்கும் சம்பந்தங்களால் சுபாவமாகவே மனைவிக்குக் கணவன்மேல் அன்புண்டாய் விடுகிறது. ஆனால் மாமியார்மேலும், கணவன்கூடப் பிறந்தவர்கள் மேலும், இன்னும் உள்ள அவர்களின் சுற்றத்தார் மேலும் அவ்வாறு சுபாவமாய் அன்புண்டாகக் காரணமில்லை. ஆகையால் கணவனுக்குத் திருப்தி செய்வதற்காக அவர்களிடத்தில் அன்பு காட்டி நடந்துகொள்ள வேண்டும். இது கஷ்டமானதொழிலேயாகும்.

அவர்களும் ஆரம்பமுதல் தன்னிடம் பட்சத்தோடு நடந்து வந்தால் சீக்கிரம் பரஸ்பர அன்பு நிலைத்து விர்த்தியாய் விடுகிறது. ஆனால் பெரும்பாலான் குடும்பங்களில் அப்படிச் சம்பவிப்பதில்லை. மருமகள் வந்த பிறகே மாமியார் தன் குடித்தனத்தையும், குடும்ப சொத்துகளையும் தனக்கே உரித்தானவை யென்று மதிக்கத்தொடங்குவதோடு, மருமகளை யொரு வேலைக்காரிபோல் நடத்தவும், அவளை நம்பாமல் அரிசி, பருப்பு, மிளகாய், புளி, முதலியவற்றை யெல்லாம் பெட்டிகளில் வைத்து பூட்டிச் சாவியைத் தானே வைத்துக்கொண்டு, வேளை வேளைக்கு வேண்டியவற்றை யளந்து கொடுக்கவும் தொடங்குகிறாள். அதோடு மருமகள் மேல் குற்றம் கண்டு பிடித்து அதைப்பலருக்குக் கூறுவதையே முக்கியவேலையாய் வைத்துக் கொள்கிறாள். இத்தகைய அறிவிலிகளின் கொடுமைகளைப் பற்றி இங்கு அதிகம் கூற விடம்போதாது.

இவர்கள் அப்படி நடந்துகொண்டாலும் மருமகள் பொறுத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு அடங்கி மரியாதையோடும் அன்போடும் நடந்துகொள்ள வேண்டியவளா யிருப்பதால் அவள் கஷ்டத்திற்கு அளவேயில்லை.

சில மனைவியர்கள், கணவன் சற்று குறைந்த அறிவுடையவனா யிருந்து தன்மேல் அளவு மீறிய அன்புகாட்டி தன் மனப்போக்கின்படி நடக்கத் தொடங்கிவிட்டால், தங்கள் மாமியார் மைத்துனன்மார் முதலியவர்களை மிக்க அலட்சியமாய் நடத்துவதோடு புருடனையே மதிக்காமல் அவன் பிரியத்திற்கே மாறாய் நடந்து குடும்பத்தில் மிக்க துயரத்தையும் கணவனுக்கு அகௌரவத்தையும் கெட்ட பெயரையும் உண்டாக்குகிறார்கள்.

இது கல்வியில்லாக்குறைவால் நேரிடுவதேயாகும் ஆயினும் நாம் கடந்த சஞ்சிகையில் இது சம்பந்தமான வியாசத்திற்கு எழுதிய குறிப்பில் கூறியபடி, பெண்களுக்கு இப்போது பெரும்பாலும் கற்பிக்கப்படும் கல்விமுறையில் இத்தீய ஒழுக்கம் ஒரு போதும் மாறாது; அதற்குமாறாய் அகங்காரமும், நமது ஆன்மார்த்த இலௌகிக அசாரங்களில் அவமதிப்பும், துராசாரங்களும், நாஸ்திகமும் உண்டாகித் தாய்நாட்டிற்குச் சொல்லொணாக் கேட்டையே விளைவிக்கும். மற்றவையுண்டாயினும் நாஸ்திகம் எப்படி யுண்டாகுமெனின், நமது மக்களுக்கு நாம் நமது மதக்கல்வியைப் போதிக்காததாலும், நமது மதாசாரங்களைத் தாழ்வுபடுத்தி அன்னிய மதாசாரங்களையே நாகரீகமானவையென்றுகூறும் நூல்களையவர்கள்கற்க விடுவதாலும், அன்னியமதம் போதிக்கப்படும் பாடசாலைகளுக்கு அவர்களை யனுப்பி நமது மதத்தை யிழிவு படுத்திக்கூறும் அன்னிய மதஸ்தர்கள் அவர்களுக்குக் கல்விபோதிக்கும்படி விடுவதாலும் அவர்களுக்குத் தமது சொந்த மதாசாரங்களில் அன்புநீங்கி அலட்சியம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது சுபாவமே. அன்னியமதத்திலோ நமது மக்களுக்குப் பற்றுண்டாவது சாத்தியமானதல்ல. இதனால் நாஸ்திகம் தானே உண்டாய்விடுகிறது.

நமது பெண்களுக்கு வேண்டிய கல்வி எதுவெனின்:—

1. நமது தாய்ப்பாஷையைக் குற்றமின்றி தெளிவான நடையில் எழுதவும், பதம் பிரித்துவாசிக்கவும் சாதாரணமான தோத்திரங்கள் முதலிய பாட்டுகளுக்குப் பொருளறிந்து கொள்ளவும் போதுமான இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்பித்தால் போதும்.
2. கணக்கு—குடும்பத்திற்கு வேண்டிய வரவு செலவு கணக்கைத் தப்பின்றி வைக்கவும், ஒரு வேலைக்காரனிடம் பணம் கொடுத்து சாமான்கள் வாங்கிவரச் செய்தால், அவன் அந்தந்த சாமானுக்குக் கணக்கின்படி விலை கொடுத்து சரியான மிச்சப்

பணத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள் என்பதை யறிந்து கொள்ளவும் அவசியமான கணக்கு மட்டும் தெரிந்தால் போதும்.

3. இவையன்றி இவர்கள் அவசியம் கற்கவேண்டிய நூல்கள்;-

பெண்களுக்கு அவசியமாய் வேண்டிய அச்சம், மடம், நாணம் பயிர்ப்பு என்ற குணங்களைப்பற்றி தெளிவாகவும் விரிவாகவும் கூறும் நூல்களும், கற்பின் இலக்ஷணங்களையும், பெருமையையும், அதனால் அடையக் கூடிய நன்மைகளையும், அத்தகைய கற்பினால் தெய்வ வல்லமையோடு மகிமை பெற்று விளங்கிய நம் நாட்டுக் கற்பரசிகளின் சரித்திரங்களையும் கூறும் நூல்களும். இவையன்றி நமது இலௌகிக மதாசாரங்களைப் பற்றி கூடியவரையில் அவற்றின் ஒப்புயர்வற்ற தன்மையைத் தெளிவாய் விளக்கிக் காட்டிப் போதிக்க வேண்டும். ஈசுர பக்தியை விளைவிக்கத் தக்க தேவார திருவாசக பிரபந்த மாதி தோத்திரங்களை நன்றாய் வாசிக்கக் கற்பிக்க வேண்டும். பெண்கள் தம் பெற்றோர் முதலியவர்களிடமும், புருடன், மாமிமார், நாத்திமார், மைத்துனன்மார், சுற்றத்தார் இவர்களிடம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைமைகளையும், குடும்பத்தில் கவனிக்கவேண்டிய சுகாதாரவிதிகள், குழந்தைகளை வளர்க்கும் முறைமைகள், ஈசுரபக்தி, பொறுமை, கருணை, தான தருமம் சமையல் செய்யும் முறைமைகள், இத்தகையவற்றைப் போதிக்கும் நூல்களைக் கற்பிக்க வேண்டும்.

நமது மகிமை பொருந்திய தாய்நாட்டில் சத்தியம், வாய்மை, ஜீவகாருண்யம், ஈசுரபக்தி, இராஜபக்தி, தேசபக்தி முதலியவற்றால் பிரக்யாதிபெற்று பூத உடம்பு நீங்கினும் என்றும் புகழுடம்போடிருக்கும், அரிச்சந்திரன், நளன், பாண்டவர், முதலிய ஆன்றோர் சரித்திரங்களையும், இதிகாச புராணங்களையும் மதசாத்திரங்களையும் பின்னால் அவர்களே வாசித்துணர்ந்துகொள்ளும் வண்ணம் பயிற்சி செய்யப்பட வேண்டும். மதக்கல்வியில் எவ்வளவு அதிகம் கற்பதாயினும் நலமே.

4. பூகோளசாத்திரம்:—இது சாதாரணமாய் யாவரும் அறிந்திருக்க வேண்டிய நூல்களில் ஒன்று. ஆனால் நமது பெண்மக்கள், பூமியின் வடிவம், அதிலுள்ள பலதேசங்கள், கடல் மலை நதிகள், முக்கிய நகரங்கள், முதலியவற்றின் இயற்கை யமைப்பையும், பூகோளபடத்தில் அவற்றின் இருப்பிடத்தைக் கண்டு தெரிந்து கொள்ளவும் கற்றுக்கொண்டால் போதுமானது. ஆனால் தாய்நாட்டைப் பற்றிமட்டும் சற்று விவரமாகவும் அதிலும் அவரவர்கள் வசிக்கும் இராஜதானியைப் பற்றி ஜில்லாக்கள், நதிகள், மலைகள் நகரங்கள், விளைபொருள்கள் முதலியவிசேஷங்களோடும் தெரிந்து கொண்டிருப்பதுமிக்கநலம்.

இத்தகைய கல்வியைவிட்டு அவர்களுக்கு அனுவசியமான அன்னிய ஆசாரங்கள் சரித்திரங்கள் முதலிய வற்றையும், அவற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட அன்னிய பாஷையையும் கற்றுக்கொடுப்பது மிக்ககெடுதியாகவே முடியும்.

இனி மனைவிக்கும் கணவனுக்கு முள்ள கடமைகளையும், தாரதம்மியத்தையும், ஒருவருக் கொருவர் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறைமைகளையும் பற்றிக்கூறித் தொடங்கிய விஷயத்தைச் சுருக்கமாய் முடிப்போம். குடும்பத்தில் கணவனுக்குள்ள கடமைகளைக் காட்டிலும் மனைவிக்கே மிக்க அதிக கஷ்டமான கடமைகளிருக்கின்றன. ஆடவன் தொழில் செய்து பொருள் சம்பாதித்து அதை முழுதுமோ, குடும்பச் செலவிற்கு வேண்டிய அளவோ, மனைவியினிடம் கொடுத்து விடுவதோடு அவன் கடமை முடிந்துவிடுகிறது. குடும்பத்திற்கு வேண்டியவற்றை வாங்கி அவற்றை வீண் செய்யாமல் சிக்கனமாய்ச் செலவு செய்தல், புருடன் மனதிற் கிசைந்த அன்னாகாரங்களை ருசியாய்ச் சமைத்து அவனையும் மக்களையும் மாமியார் மாமனார் முதலிய அனைவரையும் போஷித்தல், அவர்கள் மனங்கோணாதபடி வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்தல், விருந்தினரை யன்போடு உபசரித்து உண்டியளித்தல், எந்த விஷயத்திலும் கணவன் மனதிற்கு வருத்தம் வராதபடி சாக்கிரதையாய் நடந்து கொள்ளுதல், முதலிய எல்லாப் பொறுப்பான கடமைகளும் மனைவியுடையவையே.

இத்தகைய மனைவிக்கும் கணவனுக்கும் உள்ள தாரதம்மியமும் சம்பந்தமும் எத்தன்மையன வென்று பார்ப்போம்.

கணவனும் மனைவியும் உடல் இரண்டும் உயிர் ஒன்றும்போல் பரஸ்பர அன்போடு மரணமட்டும் மனம் ஒருமித்து இல்லற தருமத்தை நடத்த வேண்டியவர்கள். மனைவி கணவன் சொல்லுக்கு மாறு கூறாமல் அவனையே கடவுளாகப் பாவித்து நடக்க வேண்டியவள். கணவன் எப்படிப்பட்டவனாயினும் அவன் மேல் வெறுப்பு கொள்ளாமல் அவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதையே தன் தேவபூசையாய்க் கொள்ளவேண்டியவள். அவளே கற்புடையவள். அவள் முடிவில் என்றும் அழிவில்லாப் பதவியை யடைவாள். திரிமூர்த்திகளும் அவளுக்கு அஞ்சுவரெனின் அவள் மகிமையைப்பற்றி நாம் இன்னும் விரித்துரைக்க வேண்டுவதில்லை. மனைவி அவ்வாறு தன் கணவனிடம் அடிமைபோல் நடந்து கொண்டாலும், அவர்களுக்குள்ள தாரதம்மியம், குருவும் சீடனும், தந்தையும் மகனும், இராஜனும் மந்திரியும், உயர்ந்த கல்வியறிவும் மூத்த வயது முடையவனும் தாழ்ந்த கல்வி யறிவும் குறைந்த வயதுமுடையவனுமாகிய இரண்டு பிராணசிநேகர்கள், ஆகிய இவர்களுக்குள்ள தாரதம்மியத்தைப் போன்றதேயன்றி, மிருகத்தைப் போல் விலைக்கு வாங்கிய அடிமைக்கும் எஜமானுக்கும் உள்ள தாரதம்மியத்தைப் போன்றதல்ல.

அல்லது வேலைக்காரனுக்கும் எஜமானுக்கும் உள்ள தாரதம்மியத்தைப் போன்றது மல்ல.

இவ்வாறிருப்பதால் இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும்? மனைவி தன் கணவனிடமும் மாமனார் மாமியார் முதலியவர்களிடமும் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைமையைப்பற்றி ஒருவாறு கூறியே யிருக்கிறோம். அந்த நெறி பெரும்பாலார்க்குத் தெரிந்துமிருக்கிறது. மாமியார் மாமனார் கணவன் இவர்கள் தங்கள் குடும்பத்திற்கு வந்த மருமகளை யெப்படி நடத்த வேண்டிய தென்பதையே அனேகர் உணராமலும் பலர் உணர்ந்தும் நியாயப்படி நடவாமலும் இருக்கக் காண்கிறோம்.

மாமியார் கல்வியறிவுடைய புத்திசாலியா யிருந்தால் மருமகளை அவ்வார்த்தை குறிக்கும் அர்த்தத்திற் கொப்ப, தன் மகள் ஒருவனை மணந்து கொண்டு போய் விட்டதால் அவளுக்குப் பதிலாகக் கடவுளாலளிக்கப்பட்ட இரண்டாவது மகளென்று கருதி, அவளை யன்போடு நடத்துவாள். மருமகள் கிடைத்ததே "அப்பா! நமக்கிருந்த குடும்பபாரம் ஒழிந்தது. இனி நாம் நிம்மதியாய் ஒரு கவலையுமின்றி ஈசுரத்தியானத்தில் காலத்தைக் கழித்து நற்கதியடைய முயலவேண்டும்" என்று தீர்மானித்துக் கொஞ்சநாள் வரையில் மருமகளைக் குடும்ப விவகாரங்களில் பழக்கவைத்துப் பின்பு நிம்மதியாயிருப்பாள். அப்படி யிருக்கச் சில மாமிமார்கள் மருமகளைப் படுத்தும் பாடோ கடவுளுக்கே அற்புதம். மாமனாரும் மருமகளை மகளாகவே பாவித்துப் பட்சத்தோடு நடத்த வேண்டும். ஆனால் சிற்சில அறிவிலிகள் கடுமையாக நடத்துவதோடு அவமரியாதை யாகவும் வைகிறார்கள்.

கணவன் "தன் மனைவி தன் தேகத்தில் பாதி யென்றும், சுகதுக்கங்களில் தனக்குச்சமபாக முடையவளென்றும், எப்போதும் அவளுக்குத் துரோகம் செய்யாமல் அவளை யன்பாய் நடத்தி யாதரிப்பதாகவும், தங்களுக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் சம்பந்தம் தெய்விகம் பொருந்திய தாகையால் உயிருள்ள வரையில் ஒருவரையொருவர் வெறுக்காமல், ஒருவருக்கொருவர் துரோகம் செய்யாமல், மனவருத்தமுண்டாகும்படி நடந்து கொள்ளாமல், அன்பு பொருந்தி இல்லறத்தை நடத்தக் கடவோம் என்றும், ஒருவருக்கொருவர் துரோகம் செய்தால் இன்னின்ன நரகதண்டனைகளையடையக்கடவோம்" என்றும் கலியாணச் சடங்குகள் நடக்கும் காலத்தில் அஷ்டதிக்குப்பாலர்கள், ஆகாயவாணி, பூமாதேவி முதலியவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி சத்தியம் செய்கிறான் - மனைவியும் அவ்வாறே செய்கிறாள்.

இதனால் மனைவிமட்டும் கணவனைத் தெய்வமாகக்கருதி பூசித்து அவனுக்குப் பணிவிடை செய்ய வேண்டியவள் என்ற ஒரு வித்தி

யாசம் தவிர, மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் மனைவி தன்னிடம் நடந்து கொள்வது போலவே கணவனும் மனைவியிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டியவனே யென்று நன்கு விளங்குகிறது.

அவ்வாறிருந்தும், சிலகணவன்மார் மிக்க மூடத்தனமாய் நடந்துகொண்டு மனைவிமாருக்குத் துயரத்தையும் வெறுப்பையும் உண்டாக்குகிறார்கள். சில அறிவிலிகள் உண்ணும் பொருள்களில் கூடத் தாங்கள் உண்பதைவிடத் தாழ்ந்த பொருள்களையே மாதர் உண்ணவேண்டுமென்று கருதுகிறார்கள். சில மதியீனர், "நம்மனைவியும் தாயாரும் நமது ஆதரவில் இருப்பவர்களாயிற்றே, நாம் அருந்தும் பண்டங்களை யவர்களும் குறைந்த அளவாயாவது அருந்த வேண்டுமே, இன்றேல் இது கேவலம் வஞ்சனையல்லவா" என்பதைக்கூடக் கருதாமல், அந்த இரண்டுமாதர்கள் பாகத்தைக் கூடக் கேட்டு வாங்கியேனும் தாங்களே தின்றுவிடுகிறார்கள்.

சிலர் மனைவியைப் பெயரிட்டாவது சமிக்கை வார்த்தைகளாலாவது அழைப்பதை விட்டு "அடியா! என்னடி!" என்று கூப்பிடுகிறார்கள். அற்ப குற்றத்திற்காக, தாசி, வேசி, கழுதை, நாய் முதலிய அசேதகமான மொழிகளால் வைகிறார்கள். அவர்கள் பெற்றோர்களையும் சேர்த்துத் திட்டுகிறார்கள். இரண்டு கால் மிருகங்களுக்குச் சமதையான சில கணவன்மார், கையில் அகப்பட்டதை யெடுத்து அடிக்கவும் அடிக்கிறார்கள். ஒரு பெண்ணைப் பேசும்போதே "என்ன நகைகள் போடுகிறீர்கள்? என்ன சீதனம் கொடுக்கிறீர்கள்?" என்று பிரமாதமாய்க் கேட்டுக்கொள்வதோடு, பெண் வீட்டின் நிலைமையையும் நன்றாயறிந்து கொள்கிறார்கள். அப்படி யிருந்தும் பிறகு மாமியாரும் கணவனும் அடிக்கடி அப்பெண்ணை "உன் ஆத்தா விட்டு பவிஷு தெரியாதோ? நீ கொண்டு வந்த சீதனந்தான் இங்கே வீடுநிறைய இருக்கிறதோ? படுக்கப் பாயும் குடிக்கத் தகரச்சோடுதபலைக்குங் கூட வழியில்லாமல் வந்தது யாருக்கும் தெரியாதோ?..." என்று வைகிறார்கள். நேயர்களே! அந்தப் பெண்ணின் மனம் அதைக்கேட்டு எவ்வளவு வேதனைப்படும் என்பதைச் சற்று சிந்தியுங்கள். அந்தப்பெண் மேல் என்ன குற்றமிருக்கிறது? அதையறியாது அவளை யவ்வாறு மனவருத்தமடையச்செய்யும் மூடர்களை ஆறறிவுடைய ஜன்மத்தில் சேர்ப்பதா, ஐந்தறிவுடைய வர்க்கத்தில் சேர்ப்பதா?

கணவனோ "தான் எத்தனை வைப்பாட்டிகளை வைத்துக் கொண்டாலும் குற்றமில்லை, தன் மனைவி மட்டும் அன்னிய ஆடவரோடு வார்த்தையாடவும் கூடாது; நமக்கு வேலைசெய்யவும் நமது மிருக இச்சையைத் தணித்துக்கொள்ளவுமே நாம் இவளை விலைக்கு வாங்கியிருக்கிறோம்," என்று எண்ணி யிருக்கிறான். பெரும்பாலான ஆடவர் தாங்கள் பரஸ்திரீ கமனம் செய்வதால் குற்ற மில்லை யென்றே கருதியிருக்கிறார்கள்.

அந்தோ! இதற்குக் காரணம் கலியாண காலத்தில் தாங்கள் செய்யும் பிரமாணம் வட மொழியிலிருப்பதால் அது இன்னதென்றே அவர்களுக்குத் தெரியாது. வட மொழியில் கூறப்படும் அதற்குப் பொருள் இன்னதென்று அதைக் கூறும் புரோகிதர்களில் அனேகருக்கே தெரியாது. வட மொழியில்தான் கூற வேண்டுமென்று விதியிருந்தாலும், அப்படிக் கூறியபின் மணமகன் மணமகளுக்கும் சபையிலுள்ளோருக்கும் விளங்கும்படி தாய்ப் பாஷையில் அதைக் கூறச்செய்வதில் ஒருகுற்றமு மில்லை. அந்த வடமொழி சுலோகங்களையும் அவற்றின் தமிழ் அர்த்தத்தையும் யாரேனும் புண்ணியவான்கள் நமக்கெழுதி யனுப்பினால் அவற்றை வெளியிடச்சித்தமா யிருக்கிறோம். இது பெரும்புண்ணியச் செயலாகும். நம் தாய்நாட்டின் க்ஷேமத்திற்குழைக்கும் அறிவாளிகள் கலியாண காலங்களில் அவற்றைத் தாய்ப் பாஷையில் கூறச்செய்வதற்காகத் தகுந்த முயற்சி யெடுத்துக்கொள்வார்களாயின் அவர்கள் நம் நாட்டு ஆடவர் மாதர் இருபாலார்க்கும் பெரிய நன்மையைச் செய்தவர்களாவார்கள். அனேகரை நரகவேதனை யடையாது தடுத்து, அனேககுடும்பங்கள் பெருந்துயரத்தையும் துன்பங்களையும் அடையாவண்ணம் காபாற்றுவதனால் விளையும் பெரும் புண்ணியத்தைப் பெறுவார்களென்பது சத்தியம். ஆன்றோர்கள் இதைக் கவனிக்க வேண்டுமாய் கருணையங் கடலாகிய பரம் பொருளைப் பிரார்த்திப்போமாக. ஓம் தத்ஸத்.

சந்தா நேயர்களுக்கு ஓர் விண்ணப்பம்.

நமது அன்பார்ந்த சந்தாநேயர்களே! விஷயதானம் புரியும் கல்வியாளராகிய நண்பர்களே! யாவும் ஆக்கி யளித்துத் துடைக்கும் அருளுருவாகிய அனாதியாம் பரமன் உங்களுக்கும் உங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் நீண்ட ஆயுளையும், சுகக்ஷேமத்தையும், இவ்வுலகில் குறைவற்ற இன்பத்தையும், மறுமையில் சித்தியானந்தப் பேற்றையும் அருளுமாறு முழுமனதோடும் பிரார்த்தித்து, கீழ்க்கூறப்படும் வேண்டுகோளை யொவ்வொருவரும் சற்று மனம் வைத்துச் செவியேற்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம்.

அரியநண்பர்களே! சச்சிதானந்தப் பரம் பொருளின் கருணைகடாட்சத்தால் ஆனந்தபோதினியில் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட அபிமானத்தாலும், அன்பாலும், அதன் அபிவிர்த்திக்காக நீங்கள் எடுத்துக்கொண்ட சிரத்தையாலும் நமது ஆனந்தனின் ஏழாவதாண்டு செவ்வனே முடிந்து ஐந்தாவது ஆண்டுபிறக்க இன்னும் ஒரு மாதமே யிருக்கிறது.

சேர்ந்திருந்த மகாகொடிய யுத்தத்தால் தனக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களில் குறைவு சேர்ந்ததன் நிமித்தம் நமது ஆனந்தன் சில கஷ்டங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருப்பினும், பிரதி மாதமும் தவறாமல் உங்களை வந்து தரிசித்து வருவதும், இப்போது ஆனந்தனுக்கு வேண்டிய வோர் முக்கிய உதவி (அச்சுக்கூடம்) கிடைத்திருப்பதும் நீங்களறிந்த விஷயங்களே.

அச்சுக்கூடம் ஏற்பட்டும் நாம் நியாயப்படி எதிர்பார்த்த பலன் என்னமோ கிடைக்கவில்லை. ஏனெனில் யுத்தம் நின்று விட்டபோதிலும் ஐரோப்பாவில் இங்கிலாந்து பிரான்ஸ் முதலிய இரண்டொரு நாடுகள் தவிர மற்றவற்றிலெல்லாம் கட்சிபேதங்கள் ஏற்பட்டுக் குழப்பங்களே நடந்துகொண்டிருப்பதால், சமாதான ஏற்பாடுகள் இன்னும் பூரணமுடிவிற்கு வரவில்லை. இதனால் காகிதம், மசி, எந்திரச்சாமான்கள், முதலிய அச்சுக்கருவிகளெல்லாம் இன்னும் உயர்ந்த விலையிலேயே யிருக்கின்றன. சந்தாவோ குறைந்த அளவிலேயே இருந்து வருகிறது.

நண்பர்கள் இந்த உண்மையைக் கருத்தில் வைத்து இந்த நான்கு வருடங்களாக நடந்து கொண்டதுபோல், ஐந்தாம் வருடமும் நம்மானந்தனை யாதரிப்பதோடு உங்கள் நண்பர்களையும் சந்தாதாரராய்ச் சேரும்படி சிபாரிசு செய்யவேண்டுமாய் வேண்டிக் கொள்ளுகிறோம். இவ்வருட மாசி மீ சஞ்சிகையின் 283-வது பக்கம், 3-வது பத்தியில் நாம் கூறியபடி நண்பர்கள் இனி யெடுத்துக்கொள்ளும் சிரத்தையே ஆனந்தனுக்கு மிக்க பயனளிக்கும். ஆனந்தன் விஷயத்தில் பூரண அபிமானமும் அன்பும் வைத்துள்ள நண்பர்களுக்கு இது விஷயமாய் நாம் அதிகம் கூறவேண்டுவது அனுவசியமேயாகும்.

நண்பர்களே! நான்காவது வருட சந்தாத்தொகையை மணியார்டர் மூலமாய் ஜூலை மாதம் 1 உ க்கு முன்பே நம்மிடம் வந்து சேருமாறு அனுப்பும்படி 3-வது வருடக்கடைசியில் கேட்டுக்கொண்டிருந்தும், மிகச் சிலரே யவ்வேண்டுகோளுக்கு மனமிரங்கினார்கள். அனேகர் ஜூலை மாத மத்தியில் 4-வது வருட வி.பி. கள் அனுப்பப்பட்டபின்பு மணியார்டர் அனுப்பினார்கள். பலர் மிக முக்கியமான சந்தா நெம்பரைத் தெரிவிக்காமலும், அவர்களில் சிலர் தங்கள் விலாசத்தையும் தெரிவிக்காமலும் மணியார்டர் அனுப்பி விட்டு நமக்கு மிக்க தொந்திரை யளித்ததோடு சஞ்சிகை வரவில்லையென்று தங்களுக்கும் மனக்கவலையை யுண்டாக்கிக் கொண்டு நமக்கு நிஷ்டூரமாகக் கடிதங்களும் எழுதினார்கள். இரண்டொரு சிறு விஷயங்களைச் சற்று மனதில்வைத்து நடந்துகொண்டால் நமக்கும் வீண் சிரமமில்லாது போவதோடு, சந்தா தாரருக்கும் சஞ்சிகை ஆலசியமாவது தவறுதலாவது இன்றிச்சரியாய் வந்து சேர்ந்துவிடும். ஆகையால் நண்பர்கள் கீழ்க்காணும் விஷயங்களை இம்முறையாவது கவனித்து நடக்கும்படி பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறோம்:—

1. சந்தா தாரர்கள் மணியார்டர் மூலமாய் சந்தாத் தொகையை யனுப்பிவிடுவதால் அனேக கஷ்டங்கள் நேரிடாமற்போகும். அவ்வாறு உதவிபுரியும் நண்பர்கள் 1919 ஆம் ஜூன் மீ 30 உ-க்குள் நம்மிடம் வந்து சேரும்படி சந்தாதொகையை மணியார்டர் மூலமாகவே யனுப்பிவிடவேண்டும்.

சந்தா நம்பரையும் விலாசத்தையும் கூபனில் கட்டாயம் தெரிவிக்க வேண்டும்.

2 ஐந்தாவது வருட சஞ்சிகை வேண்டாதவர்கள் தயவு செய்து மேற்கண்ட 30—6—1919 - க்குள்ளாகவே தெரிவித்து விடவேண்டுமாய் மிகவும் வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

கடந்த வருடம் அனேகர் முன்னுடி தெரிவிக்காமலே பிறகு வி.பி. யை வாபீஸ் செய்தார்கள். சிலர் சந்தா நம்பர் விலாசம் இரண்டையும் தெரி

விக்காமலே "எனக்கு 4-வது வருட சஞ்சிகை யனுப்பவேண்டாம்" என்று எழுதிக் கையொப்பம் மட்டும் வைத்துவிட்டார்கள். அவர்கள் வி.பி. யை வாபீஸ் செய்துவிட்டு "நான் முன்னமே அனுப்பவேண்டாமென்று தெரிவித்திருக்க நீர் வி-பி யனுப்பவேண்டிய காரணமென்ன?" என்று நமக்கு எழுதினரிகள். அந்தோ இதுதானு சஞ்சிகை யபிமானிகளாகிய அறிவாளர்செய்யும் உதவி?

3. வெளி நாடுகளில் பினங்கு, மாலாக்கா, சிங்கப்பூர் இந்த விடங்கள் தவிர வேறிடங்கட்கு வி-பி யெடுக்கப்படுவதில்லை. ஆகையால் வெளி நாட்டுச் சந்தாதாரரனைவரும் மேற்கண்டபடி 30—6—1919-க்குள் இங்கு வந்து சேரும்படி சந்தா தொகையை முன் பணமாகவே யனுப்பிவைக்க வேண்டுமாய்க் கெட்டுக்கொள்கிறோம். அப்போது தான் பின் சஞ்சிகைகளும், அவர்களுக்கு ஆலசிய மின்றி வரும்.

இம்முறையாவது நண்பர்கள் இவற்றைக் கவனித்து நடந்து கொள்வதால் நமக்குப் பேருதவி செய்தவர்களாகக் கருதப்படுவார்கள்.

நேயர்களே! சந்தாதாரர்களின்மேல்விலாசங்களை இனி அச்சியற்றியே யனுப்பத்தொடங்கி யிருக்கிறோம். அதில் அவர்கள் பெயருக்குமுன்பு இருப்பதே சந்தாநம்பர் என்று அறிந்து கொள்ளக் கோருகிறோம். இம்மாதமே சிலருக்கு அச்சடித்த விலாசமே வரும். சீக்கிரத்தில் யாவர் விலாசங்களும் அச்சியற்றி முடிந்துவிடும். ஆதலால் சிலருக்கு மட்டும் அச்சடித்து வந்ததே நமக்குவரவில்லையே யென்று ஒருவரும் மனவருத்தமடையாதிருக்கப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஆண்டவன் அருள்புரிந்து நமது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஓம் தத்சத். பத்திராதிபர்.

"தாய்ப்பாஷைமூலம் கல்விகற்பித்தல்"

தாய்ப்பாஷை மூலம் கல்வி கற்பிக்கவேண்டுமென்னும் விஷயம் யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் கல்விகற்பதினுலுண்டாகும் கஷ்டம் இரண்டு. முதலாவது ஆங்கிலத்தைப் போன்ற அந்நியபாஷை கற்பது கஷ்டம். இரண்டாவது அப்படி அந்நியபாஷையைச் சிரமப்பட்டு கற்றும் தகுதியான பிரதி பிரயோஜனமின்றிப் போதல். அநேக கஷ்ட நஷ்டங்களுக்குட்பட்டு வருஷக்கணக்காய் உருப்போட்டுக் கதறி, பி. ஏ. பட்டம் பெறினும் அன்னியர்களைப் போல் தலைகிளம்பி வருவது மிகவும் துர்லபம். இதற்கு இரண்டு காரணங்களுண்டு:—

முதலாவது நூதனமுறைகளை நவீனபாஷையில் ஏககாலத்தில் கற்பதனுல் விஷயஞானம் தெளிவாய்த் தெரிவதில்லை. மற்றவர்கள் அந்நிய நாட்டினின்றும் வந்தவுடன் அரசாங்கத்தாரால் இந்தியர்களைவிட மேலானவர்களாக மதிக்கப்படுதல். இந்திய சரித்திரக்காரரான ஸ்ரீமான் யதுநாத சர்க்கார் அவர்களும் முகத்திலரும்பு முளையாத ஆக்ஸ்பர்ட் B. A. ஒருவரும் ஒரு உத்தியோகத்திற்கு விண்ணப்பிக்க, கவர்ன்மெண்டார் இந்த இரண்டாவதான ஆக்ஸ்பர்டு பி. ஏ. யை எடுத்துக் கொண்டதே இதற்கு நிதர்சனம். இன்னமிதுபோன்ற கஷ்டங்கள் நம்மவரின் மனதில் ஆழ்ந்து பதிந்துவருவ

தால் வீண் மனோவியாதி ஏற்படுவதற் கென்ன தடை? மேலும் பரீக்ஷைக்குப் போகும் மாணவர்களில் நூற்றுக்கு 80 பேருக்குமேல் தேறாமல் போகிறது எதனால்? சிறுவயதிலிருந்து அந்நியதேசியக் கல்வி முறையில் மூழ்கியிருப்பதால் நாளடைவில் அந்நியர்களாகவே மாறிவிடுகிறார்கள். இதனால் நமது பெருமை தங்கிய ஹிந்துமதப் பூர்வீக தர்மங்கள் சிதைந்து நமது மாணவர்களுக்குத் தாய் நாட்டின் மீதும் தாய்ப்பாஷையின் மீதும் அபிமானங்குன்றி நேர்விரோதிகளாகி விடுகிறார்கள். ஆங்கிலக் கல்வியினால் ஆன்மலாப விருத்தியுண்டா? இன்னம் அந்நியபாஷையின் கஷ்டங்களை எழுதுவதென்றால் இடம்போதாது. ஆதலின் சுருக்கி வரைகிறோம்.

உலகத்தில் பிரதிதேசங்களிலும் தாய்ப்பாஷைமூலமே கல்வி கற்பிக்கப் படுகிறது. இந்தியாவில் அந்நியபாஷையில்தான் கல்வி கற்பிப்பதெனில் இது விசித்திரமெனவே கருதவேண்டும். உதாரணமாக இங்கிலாந்தில் ஜர்மனியோ அல்லது பிரஞ்சுபாஷையோ எதிலாவது கல்விகற்பித்தால் அத்தேச மாணவர்கள் சம்மதப்படுவார்களா? அப்படிக் கற்றாலும் எத்தனைபேர் தேறுவார்கள். இதைச் சொல்லவேண்டியதே யில்லை. அது போலவே இந்தியர்களுக்கும் கஷ்டம் ஏற்படுவதை யாரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. நிற்க, தற்கால இந்திய மாணவர்களின் ஸ்திதியைச் சற்று கவனிப்போம். நமது சிறுவர்களுக்கு ஆரம்பத்திலிருந்து பிரதி விஷயமும் அந்நிய பாஷையில் கற்பிக்கப்படுவதனால் விஷயஞானம் குறைவா யிருக்கிறது. இதுவிஷயமாய் ஸ்ரீமான் யதுநாத சர்க்கார்காட்டிய சிறு உதாரணம் பின்வருமாறு. "சாதாரணமாய் நமது சிறுவர்கள் 16 அல்லது 17 வது வயதில் மெட்ரிகுலேஷன் வகுப்பில் சேருவார்கள். இந்துதேச சரித்திரம் இங்கிலீஷில் எழுதப்பட்டிருப்பதால் அவர்களுக்கு கஷ்டம் தோன்றாம லிருக்குமாறு 150 பக்கங்கொண்டு சுருக்கி எழுதியிருக்கிறார்கள். அதனால் இந்திய சிறுவர்களுக்கு இத்தேச சரித்திரஞானம் மிக அற்பமாயிருக்கிறது. இங்கிலாந்தில் அதே வயதுடையவர்களுக்கு தம் தாய்ப்பாஷையிலேயே எழுதப்பட்ட பாடங்களை நியமிப்பதால் அவர்களுக்கு தம்தேச சரித்திர ஞானம் விருத்தியாகிறது. அதுபோல் நமது மாணவர்களுக்கும் தாய்ப்பாஷையில் சரித்திரஞானம் புகட்டினால் அவர்களைவிடச்சிறந்த மேதாவிகளாகிவிடுவார்கள். தவிர, நவீன முறைகளைச் சாத்திர ரீதியாய்ப் பரிசோதித்து அநேக புதிய முறைகளையும் கண்டு பிடித்துவிடுவார்கள். அந்நியபாஷைமுறையால்தான் நமது மாணவர்கள் சரித்திர ஞானம் ஆலோசனாசக்தி முதலியன இன்றி வீண் சிரமம் ஏற்பட்டு கஷ்டப்படுகிறார்கள். இவ்வித காரணங்களினால் இந்திய பி.ஏ.க்களை அந்நிய நாட்டினர் கேவலமாய் மதிக்க வழி ஏற்படுகிறது.

சிறுவர்களின் ஆலோசனா சக்தி விருத்தியடைவதே கல்வியின் முக்கிய நோக்கமாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட சக்தியைப் பெறவேண்டின் அந்நிய பாஷை பிரயோஜனமில்லை. மாணவர்கள் எந்த பாஷையில் யோசனை செய்வதும் பேசுவதுமா யிருக்கிறார்களோ அப்பாஷையிலேயே கல்வி கற்பிக்கப்படவேண்டும். அப்போதுதான் சகல சக்திகளும் அபிவிருத்தி யடையும்.

14-வது 15-வது நூற்றாண்டுகளில் இங்கிலாந்தில் "லாடின்" பாஷையில் கல்வி கற்பித்தார்கள். அதனால் பல கஷ்டங்களேற்பட்டு ஜன சமூகத்திற்குப் போதுமான கல்வி பரவாததினால் பிறகு தாய்ப்பாஷையில் (இங்கிலீஷ்) கல்வி கற்பிக்கத்தொடங்கின நாள் முதல் எவ்வளவோ மாணவர்கள்

மேலான ஸ்திதிக்கு வந்ததுந் தவிர அத்தேசம் இப்போதிருக்கும் சிறந்த நிலைமைக்கும் அது காரணமாயிருந்தது. இதனாலேயே தாய்ப்பாஷை மூலம் கல்வி கற்பிக்க வேண்டுவதவசியமெனப் புலப்படும்.

இனி இதுபோன்ற கல்விமுறை நிலை நிறுத்தும் வழியை ஆலோசிப்போம். சாதாரண எலிமென்டரி பாடசாலைகளில் அந்நியபாஷை கற்பிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. கற்பித்தாலும் கொஞ்சம் போதும். ஸ்கூல்பைனல் வகுப்பு வரையில் பாஷா விஷயங்களே யன்றி மற்றபாகங்களெல்லாம் தாய்ப் பாஷையிலேயே சொல்ல வேண்டியது. இதனால் மாணவர்களுக்கு விஷயஞானம் விருத்தியாகும். ஸ்ரீரவீந்தர நாத் டாகூர் சொல்லியபடி இம்முறையை அனுஷ்டித்தால் சாஸ்திர பாடங்கள் கற்பது மிக எளிது. இங்கிலீஷில் வாசிக்க ஓய்வு நேரமுண்டு. சாஸ்திர ஞானமும் அந்நிய பாஷா ஞானமும் விருத்தியாகும். தற்கால இந்திய பி-ஏ. க்களுக்குத்தாய்ப் பாஷையில் அபிமானமேயில்லையாதென்று மேலேசொல்லியுள்ளோம். அதனால் தாய்ப் பாஷையில் ஒரு சபையில் பேசவே தெரியாமல் விழிக்கிறார்களென்பதுதான் உண்மை. இப்புதிய முறையில் இம்மாதிரி கஷ்டங்கள் நேராது. ஆகையால் இம்முறை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது கடமை.

கலாசாலைகளிலும் பிரகிருதி சாஸ்திரம் (பிஜிக்ஸ்), இரசாயன சாஸ்திரம் (கெமிஸ்டிரீ), முதலிய சாஸ்திரங்கள் தாய்ப்பாஷையிலேயே போதிக்க வேண்டும். இன்னொரு விஷயமும் இவ்விடம் குறிப்பிட வேண்டியதவசியமாகிறது. அதாவது நம் இந்தியாவில் முக்கியமான பாஷைகள் பல இருப்பதால் பாஷைகளை அனுசரித்து ஒவ்வொருவர் சர்வகலாசங்கம் (யூனிவர்சிடி) அமைத்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் அந்தந்த பாஷைக்கும் சிறப் பேற்படும். நமது தாய் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு தேசியக் கல்வியே அவசியமானதால் இப்பெருந் தர்ம காரியத்தை நிறைவேற்ற நமது தேசபக்தர்களான ஸ்ரீ ரவீந்தர நாத் டாகூர், பெஸண்ட், சரோஜனி தேவி, அரண்டேல், மோதிலால் கோஷ், முதலியவர்கள் பாடு படுகிறார்கள். ஆதலால் சம்மிந்திய ரனைவரும் இத் தேசியக்கல்வியைப் பிரதிகிராமந்தோறும் வியாபிக்க நமது சக்தியெல்லாம் உபயோகித்தல் வேண்டும். தேசியக்கல்வியென்பதென்ன? விதேசியகல்வியென்பதென்ன? தேசியக் கல்வி என்பது நமது தாய் நாட்டைப் பற்றிய சரித்திரங்கள். அதாவது ஸ்ரீராமர், சீதை, பாண்டவர்கள், சந்திர குப்தன், சாலியவாணன் முதலிய எண்ணிறந்த நமது முன்னோர்களைப் பற்றியதும் நமது தேச ஆசாரங்களைப் பற்றியதுமே. விதேசியக் கல்வியாவது:—

இடாலி, ஜர்மனிபோன்ற அந்நியநாட்டு சரித்திரங்கள்; ஆல்ப்ஸ் மலைகள் ஷேக்ஸ்பியர்முதலிய அந்நிய நாட்டுகல்விகள் முதலியவைகளைப் பற்றிப்போதிப்பதுவிதேசியக்கல்வி. நந்தமிழ் மாணவனுக்குஹெங்கின்ஸ், ஆல்ப்ஸ், போன்ற அந்நியப்பெயர்களை கற்பித்தால் அவனுகருவாயில் நுழைவதேகஷ்டம். அதை நினைப்பில்வைத்து பரீக்ஷைசெய்யவேண்டுமாகில் மிக்ககஷ்டம் உண்டு. ராமர் கிருஷ்ணர் அரிச்சந்திரன் என்ற பெயரைக் கேட்டமாத்திரத்தில் நமது இந்திய மாணவர்களுக்கு சொல்லாமலே தானேவரும். ஆகையால் நமது இந்திய சிறுவர்களுக்கு தாய்ப் பாஷை மூலம் கல்விகற்பித்து சுதேசஞானம் அடைந்த பின் விதேசஞானம் தெரிந்து கொண்டால் போதுமானது. இத்தாய்ப்பாஷைக் கல்வி முறையை நமது நாட்டில் அவசியம் ஏற்படுத்தி நம்மவர்கள் நவீனசாஸ்திர ஆராய்ச்சிகள்செய்து, உலகத்தின் மத்தியில்நாமும்

ஒரு கௌரவ சமூகத்தவராய் வெளிவந்து பிரகாசிக்கவேண்டி ஒவ்வொரு இந்தியனும் இது "எனது தாய்நாடு" "தாய்ப்பாஷை" என்று போற்றி அபிவிருத்திக்காக உழைக்கக் கடவன். அவ்வாறே ஆண்டவன் அருள்புரிவராக. ஓம்தத்ஸத். வந்தேமாதரம்

சி. இராமசாமி ரெட்டி.
மஹாதேவி, நாமக்கல்.

ஆத்திசூடி உதாரணக் கதைகள்.

[296-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

"எண்ணெழுத்திகழேல்."

ஒரு நகரத்தில், தனவந்த ரொருவருக்கு ஆதிமூலம் என்ற ஒரு புத்திரனிருந்தான். இவனை மேற்கூறிய தனவந்தர் உரிய பருவத்தில் பாடசாலைக் கனுப்பிக் கல்வி கற்றுவரும்படி செய்ததோடு, உபாத்தியாயரிடத்தில், "ஐயா! நம்முடைய புத்திரனுக்கு மற்ற எல்லாக் கல்விகளைக் காட்டிலும், இலக்கணத்தையும், கணக்கையும், அழுத்தமாகக் கற்பித்து வரவேண்டும்; இவ்விரண்டுந் தான் மனிதர்க்கு முக்கியமாக வேண்டியவை; இவ்விரண்டையும் கற்காதவர்கள், பிழையின்றி ஒரு கடிதமாவது எழுதத் தெரியாமல், கல்வி யறிவுள்ளவர்களிடத்தில் அவமானப் படுவார்கள்; கணக்குத் தெரியாமல் பல பொருள் நஷ்டத்திற்கும் உள்ளாவார்கள்; உலகம் இவ்விரண்டு கல்விகளுக்குள்ளாகவே அடங்கியிருக்கின்றது; இவ்விரண்டையுங் கல்லாமல், மற்றகல்விகளில் எவ்வளவு கற்றபோதிலும் பிரயோசனமில்லை," என்று தெரிவித்திருந்தார். அதனால் அந்த உபாத்தியாயர், ஆதிமூலத்திற்கு, 'எண் என்னும் கணக்கையும், எழுத்து என்னும் இலக்கணத்தையும் இகழ்ந்து கைவிடாதே,' என்னும் கருத்தடங்கிய, "எண்ணெழுத்திகழேல்," என்னும் ஆத்திசூடி சூத்திரத்தை அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லிப் போதித்துத் தினந்தோறும் கணக்கு நூலையும் இலக்கண நூலையும் கற்பித்து வந்தார்.

அவர், அவ்வாறு கற்பித்து வந்தும், கணக்கும், இலக்கணமும் பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கு மிகவும் கஷ்டமாயிருப்பது இயற்கை யாதலால், ஆதிமூலம் அந்தக் கஷ்டத்திற்கஞ்சி, அவர் எவ்வளவு கற்பித்தபோதிலும் அவற்றை அசட்டை செய்து, "கணக்கை இப்பொழுது படிக்காவிட்டால் காரிய மொன்று மாகாதோ? நாம் வெளியேறி வியாபார காரியங்களிற் பிரவேசிக்கும்போது கணக்கு தானே வந்துவிடும்; அதற்காக இப்பொழுதே என் கஷ்டமெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்; இலக்கணம் படிக்காவிட்டால் என்ன காரியம் கெட்டுப்போகும்; இப்போது இலட்சம் இலட்சமாகச் சம்பாதிக்கும் வட்டிக் கடைவியாபாரிகளெல்லாம் இலக்கணம் படித்துக் கொண்டுதானா சம்பாதிக்கிறார்கள்; எழுத்துப் பிழையானாலும், எப்படியிருந்தபோதிலும் சங்கதியை மாத்திரம் ஒருவாறு தெரிந்து கொள்ளும் படியான கடிதமாத்திரம் எழுதப் பழகிக்கொண்டு தானே காரியம் நடத்தி வருகிறார்கள்," என்று இக்காலத்திற் சில மாணவர் நினைப்பதுபோல நினைத்து அவ்விரண்டிலும் சரியான கவனம் செலுத்தாமலே யிருந்து வந்தான். இவனுடைய தந்தையோ, 'நம்முடைய புத்திரன் கணக்கையும், இலக்கணத்தையும் சரியாகவே கற்றுவருவான்,' என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படி யிருக்கும்போது, ஒரு நாள் ஆதிமூலத்தின் தகப்பனார் தம் வீட்டில் நடக்கும் ஒரு விசேஷ காரியத்திற்கு மாவிலை வேண்டியது அவசியமா யிருந்தபடியால், ஆதிமூலத்தை அழைத்து, பொன்னன் என்னும் ஒரு தோட்டக்காரனுடைய இருப்பிடத்தைத் தெரிவித்து, “அடே குழந்தாய்! பொன்னனிடம்போய் மாவிலை வாங்கிக் கொண்டுவா,” என்று கூறியனுப்பினார். ஆதிமூலம் இலக்கணம் படிக்காதவனாகையால், ‘மா-இலை’ என்பது வகரவுடம்படுமெய் பெற்று, ‘மாவிலை,’ என்றாகியிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளச் சக்தியில்லாமல், தன் தகப்பனார் மாமரத்தின் இலையை வாங்கிக்கொண்டு வரச் சொல்லியிருக்கிறாரென்பதை விட்டு, அந்த வார்த்தைக்குத் தன் புத்திபோனபடியே, ‘மாவின் விலை,’ என்று அதில் வெளிப்படையாக எளிதில் தோற்றிக்கொண் டிருக்கிற அருத்தத்தைக் கொண்டு, தன் தகப்பனாரிடத்தில் அந்தத் தோட்டக்காரன் ஏதாவது மாவை விலைக்கு வாங்கி யிருப்பானென்றும், அதற்கு விலையாக ஏற்பட்ட பணத்தைத்தான் அவர் அவனிடம் வாங்கி வரச் சொல்லி யிருப்பாரென்றும் நினைத்து, அந்தத் தோட்டக்காரனிடம் போய், “ஐயா! நீர் என் தகப்பனாரிடத்தில் மா வாங்கி வந்தீராமே, அதற்கு ஏன் இன்னம் பணம் கொடுக்காமல் வைத்துக்கொண் டிருக்கிறீர்? கடன் வாங்கினால் அதை நாணயமாகச் செலுத்திவிட வேண்டாமா? ஆளனுப்பிக் கேட்கும் வரையிலா அதை வைத்துக்கொள்ளுகிறது?” என்று, தகப்பனார் கட்டளையை தீவிரமாக நிறைவேற்றுகிற தாகவும், தன்னை மகா புத்திசாலி யென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டு கண்டிப்பாகக் கேட்டான்.

தோட்டக்காரன் மிகுந்த கோபமுள்ளவனாதலாலும், தான் எந்த மாவையும் ஆதிமூலம் தகப்பனாரிடத்தில் வாங்கவில்லை யாதலாலும், அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே சீறி, “என்னடா அயோக்கியப் பயலே! நான் என்ன கஞ்சிக்குச் செத்தவனா? உன் தகப்பனிடத்தில் நான் எப்போது மாவைக் கடன் வாங்கினேன்? என்ன அயோக்கியத் தனமாக வந்து பேசுகின்றாயே,” என்று முன் பின் யோசியாமல் அவன் கன்னத்தில் ஓங்கி இரண்டு அறை அறைந்துவிட்டான். அவ்வாறு அறையவே தான் கடன் கேட்டதற்குத் தோட்டக்காரன் அக்கிரமமாக அறைந்து விட்டதாகவே ஆதிமூலம் நினைத்து ஓவென்று கதறிக்கொண்டு தன் தகப்பனாரிடம் ஓடி, “அப்பா! நான் அந்தத் தோட்டக்காரனிடத்தில் போய்க் கண்டிப்பாகப் பணம் கேட்டதற்கு அவன் என்னைக் கன்னத்தி லறைந்து விட்டான்,” என்று கூறினான். அதைக் கேட்டவுடனே அவர் அதிசயித்து, “நீ என்னடா கேட்டாய்? அவன் ஏன் உன்னை அடித்தான்?” என்று கேட்டார். ஆதிமூலம், “அப்பா! நான் ஒன்றும் அக்கிரமமாகப் பேசவில்லை! ‘மாவாங்கிய பணத்தைக் கொடு, எத்தனை நாளாகிவிட்டது,’ என்று நியாயமாகத்தான் கேட்டேன்; இப்படிக் கேட்டதற்குத்தான் அவன் கன்னத்தி லறைந்து விட்டான்,” என்றான். இதைக் கேட்டதும் அந்தத் தனவந்தருக்குத் தம் குமாரன் அறியாமையைப்பற்றி ஏற்பட்ட கோபத்திற்கு அளவேயில்லை; அதனால் அவர், ஆதிமூலத்தை நோக்கி, “அடே மடையா! நான் உன்னிடம் மாவின் இலை வாங்கி வரச் சொன்னதற்கு நீ போய் அவனிடம், “மாவுக்கு விலைப் பணம் கொடு,” என்று கேட்டிருக்கின்றாய்; அதனால்தான் அவ்வாறு அவன் அறைந்தான்; இது, நீ இலக்கணத்தைச் சரிவரப்படிக்காததனால் வந்த தோஷமல்லவா? இன்னும் இரண்டு அறை கொடுக்காமற் போனானே,” என்று பல்லைக் கடித்துக்

கொண்டு அவரும் ஆதிமூலத்தின் முதுகில் நான்கு அறை அறைந்தார். ஆதிமூலம் இரண்டு பக்கத்திலும் அறை வாங்கிக்கொண்டு மிக்க மன வருத்தத்தோ டிருந்தான்.

மற்றொரு நாள் அந்தத் தனவந்தர் ஆதிமூலத்தினிடம் ஒருவராகன் கொடுத்து கடைத்தெருவிற்குப் போய் அரிசி வாங்கிக்கொண்டு வரும்படி சொல்லி அவனையனுப்பினார். அவன் ஒரு கடையிற்போய்க் கடைக்காரனிடத்தில், "ஐயா! ஒருவராகனுக்கு எவ்வளவு அரிசி போடுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான். அதற்கவன், "வராகனுக்கு நான்கு மரக்கால்" என்றான். ஆதிமூலம், "அப்படியானால், எனக்கு ஒருவராகனுக்கு அரிசிபோடுங்கள்" என்றான். அந்தக் கடைத்தெருவில், மரக்கால் ஒன்றுக்குநான்குபடி என்று கணக்கு ஏற்பட் டிருந்தபடியால், கடைக்காரன் அந்தக் கணக்கின்படி நான்கு மரக்காலுக்குப் பதினாறு படியென்று கணக்கிட்டுப் பெரியபடியால் பதினாறுபடி அரிசியை அளந்து போட்டான். ஆதிமூலமோ கணக்கைச் சரிவரக் கற்றுக்கொள்ளாததால் அவனுக்கு எந்தக்கணக்குமே தெரியாது. அதனால் அவன் மரக்காலுக்கும் படிக்கும் வித்தியாசந் தெரியாமல், மேற்கூறியபடிகடைக்காரன்பதினாறுபடிஅளந்துபோட்டவுடனே, "ஐயோ! இந்த வியாபாரி மறதியாகப் பதினாறு மரக்கால் அளந்துபோட்டு விட்டான்; இவனுடைய சொத்து நமக்கு எதற்காக? நமக்கு நான்குமரக்கால் தானே சேரவேண்டும்; அதிகமாகப் போட்ட அரிசியை இவனுக்கே கொடுத்து விடவேண்டும்" என்று மகா தருமசிந்தனையுடையவனாய்க் கடைக்காரனை நோக்கி, "ஐயா! எனக்கு நான்கு மரக்கால்தான் சேரவேண்டும்; நீங்கள் மறதியாகப் பதினாறு மரக்கால் அளந்துபோட்டு விட்டீர்கள்; ஐயோ! பாவம்! நீங்கள் மறதியாகப் போட்டாலும் நான் உங்கள் சொத்தை அபகரிக்கமாட்டேன்; அதிகமாகப் போட்ட பனிரண்டு மரக்காலையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்றுகூறினான். அந்தக்கடைக்காரன் எப்பொழுதும் பிறரை ஏமாற்றிப் பொருள் சம்பாதிப்பதிலேயே நோக்கமுடையவனாதலால், ஆதிமூலம் மேற்கூறியபடி சொன்னவுடனே, "ஓஹோ! இவன் எதை யெதையோ படித்துவிட்டுப் புதிய நாகரீகமென்று சில அருவருக்கத்தக்க நடத்தைகளைக் கொண்டு உலகவியலே ஒன்றுந் தெரியாமல் திரியும் சிலபேதைகளைப்போலப் பயனற்றபடிப்புப் படித்தபேர்வழியாயிருக்கின்றான்; இவனுக்குக் கணக்கே தெரியாதுபோ லிருக்கின்றது; இவன் படிக்கும் மரக்காலுக்கும் வித்தியாசந் தெரியாமல் பேசுகின்றான்; மெத்தவும் நலந்தான்; நாம் ஒன்றும் சொல்லாமல் பனிரண்டு படி அரிசியையும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்," என்று புன்சிரிப்புடனே ஆதிமூலத்தை நோக்கி, "ஐயா! நான் என்ன செய்வேன்; எத்தனையோ பேருக்கு எத்தனை யெத்தனை விதமாகவோ அரிசிஅளந்து போடவேண்டியிருக்கின்றது; இதனாலேயே எனக்கு மறதி அதிகமாக வந்துவிடுகிறது," என்று சொல்லிக் கொண்டே பனிரண்டு படி அரிசியையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

அதன்மேல் ஆதிமூலம், தான் சத்தியமாக நடந்து கொண்டதற்குத் தன் தகப்பனார் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவாரென்று நினைத்துக் கொண்டே விரைவிற் போய் இந்தச் சமாசாரத்தை அவரிடம் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று தன் மூடமதியால் ஒரு வராகனுக்குப் பெற்ற நான்குபடி அரிசியையும் தூக்கிக் கொண்டு தகப்பனாரிடம் சென்று, "அப்பா! இன்றைக்கு அரிசிக்காரன் மோசம் போக விருந்தான்; மறதியாக ஒரு வராகனுக்குப் பதினாறு மரக்கால் அரிசி போட்டு விட்டான்; இப்போ தேற்பட்ட விலைப்

படி நமக்கு நான்கு மரக்கால்தான் சேரவேண்டும்; ஆதலால் அவன் அதிக
மாகப் போட்ட அரிசியை நான் திரும்பக் கொடுத்து விட்டேன்'' என்று
சந்தோஷமாகக் கூறினான். இதைக் கேட்டவுடன் அவர், "இஃதென்ன
அதிசயமா யிருக்கின்றதே! மறதியானாலும் பனிரண்டு மரக்காலா அதிக
மாகப் போடுவான்; ஏதோ அரிசியை அளந்து பார்க்கலாம்," என்று ஆதி
மூலம் கொண்டுபோயிருந்த அரிசியை அளந்து பார்த்தார். நான்கு படி
அரிசியே இருந்தது. அதனால் அவர் ஊகித்து, "கடைக் காரன் சரியாகத்
தான் நான்கு மரக்காலுக்குப் பதினாறுபடி அளந்து போட்டிருப்பான்; நம்
முடைய பிள்ளை, கணக்கைச் சரியாகப் படிக்காத தோஷத்தால் படிக்கும்
மரக்காலுக்கும் வித்தியாசந் தெரியாமல் ஏமாந்து போய் நம்மிடம் வந்து
தரும நெறிகண்டவன் போற் பேசுகிறான்; இவனுடைய மதியீனத்திற்கு
என்ன செய்கிறது?" என்று கோபித்து ஆதிமூலத்தை நோக்கி, "அடா
பேதையே! ஒரு மரக்காலுக்கு நான்குபடி; அந்தக் கணக்கின்படியே
அவன் நான்கு மரக்காலுக்கும் பதினாறுபடி அளந்து போட்டு, நீயே திருப்
பியெடுத்துக் கொள்ளச் சொன்ன படியால் உன்னை மடையனென்று
நினைத்துப் பனிரண்டு படியையும் எடுத்துக் கொண்டான்; மரக்காலாலே
யே அளந்து போட்டிருந்தாலல்லவா உன்னுடைய அபிப்பிராயம் சரியான
தாகும்; அவன் படியால் அளந்து போட்டிருக்கும் போது நீ இவ்வாறு
கணக்கிடலாமா? இன்னும் மரக்காலுக்கும் படிக்கும் வித்தியாசந் தெரிய
வில்லையே; நீ என்ன கணக்குப் படித்தாய்? முன்னொரு சமயம் மாவிலை
வாங்கிக் கொண்டுவரச் சொன்னதற்கு மாவுக்கு விலை கேட்டுத் தோட்டக்
காரனிடம் அறைவாங்கிக் கொண்டுவந்தாய்; இன்றைக்கு இவ்வாறு செய்
தாய்; கணக்கும் இலக்கணமுந் தெரியாத நீ உலகத்திலிருந் தென்ன பிர
யோசனம்? "எண்ணெழுத் திகழேல்." என்று ஔவை கூறியிருப்பதை
நீ சற்றும் கவனிக்கவில்லையா?" என்று இரண்டு கன்னத்திலும் ஐந்தாறு
அறை கொடுத்தார். ஆதிமூலம் அடி பொறுக்க முடியாமல் விம்மி விம்மி
அழுது கொண்டிருந்து பின்னர் அவன் தனக்குள் தானே, "எண்ணும்
எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்" என்பதைப் பற்றி உபாத்தியாயர் போதி
த்து வந்ததை நாம் கவனிக்காமல் போனதனால் நமக்கு இக்கதி நேர்ந்தது;
இனி அவ்விதமிருக்கலாகாது," என்று தீர்மானித்து அது முதல் கவலை
யுடன் கணக்கு நூல்களையும், இலக்கண நூல்களையும் வாசித்து அவற்றில்
தேர்ச்சி அடைந்து உலக சம்பிரதாயங்களில் மிகவும் கெட்டிக் காரனா
னான். ஆதலின், ஒவ்வொருவரும், "எண்ணெழுத் திகழேல்" என்னும்
ஔவை திருவாக்கைக் கவனித்து நடத்தல் வேண்டும். (தொடரும்)

S. V. ஆறுமுகன்.

நித்தியவிதி—போஜனம்.

[374-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

புத்திரர், சகோதரர், பௌத்திரர்களுடன் கூட உட்கார்ந்து புஜிக்க
லாம். வாயசம் சுவானம் முதலியவற்றுக்கு அன்ன மிடுதலாகிய பூதபலி
யைச் செய்து அதிதிக்கருத்தி யிருந்திருக்கும் பரிசுத்தமான அன்னத்தை
இலையிலிட்டுக்கொண்டு அதன்மேல் உருக்கினநெய்வார்த்துப்பரிசேஷணம்
செய்து அதன்பின், பிராண ஆகுதியும் செய்யவேண்டும். பரிசேஷணம்
செய்வதென்றால் சுத்தமான குளிர்ந்த ஜலத்தைக் கலத்திலிருக்கும் அன்

ணத்தின்மேல் ப்ரோக்ஷணம் (தெளித்தல்) செய்து, அதன்பின் நீரால் பரிசேஷணம் (பாத்திரத்தைச் சூழ நீரைப் பிரதட்சணமாகச் சுற்றி விடுதல்.) செய்யவேண்டும். இதனாலென்ன பிரயோசனம் எனின்கூறுதும்: அக்கினியாற் பாகம் செய்யப்பட்டுச் சூடாயிருக்கிற அன்னத்தின் ஆவி முகத்தில் பட்டால் பலநோய்களை உண்டாக்கும்; முக்கியமாய்க் கண்ணுக்குக் கெடுதியுண்டாம். அமிர்தமயமான சுத்தஜலத்தை அன்னத்தின்மேல் தெளித்துப் பரிசேஷணம் செய்வதால் அவ்வுட்டிண ஆவியின் உக்கிரம் சிறிது அடங்கி அன்னமும் அமிர்தத் தன்மையை அடையும். இந்தப் பரிசேஷணம் த்விஜர்களுக்குவேத மந்திரத்துடனும் மற்றவர்களுக்குத் தந்திரமாத்திரமாகவும் விதிக்கப்பட்டது. இவ்வேதமந்திரம் பிரமநியானத்தைக் குறிக்கின்றது. போஜனம் செய்வதும் ஆரியர்களுக்கு ஒரு தவமேயாகும். ஆதலால் பரிசேஷணம் செய்த உடனே ஒரு உத்தரணி சுத்தஜலத்தை வேதமந்திரமோதிப் பிரமநியானத்துடன் உட்கொள்ள வேண்டும். இதற்கு ஆபோஜனம் என்று பேர். இந்த ஆபோஜன நீர் ஸோமபானத்துக்குச் சமானமென்று வைதிக நூல்கள் கூறுகின்றன. ஏனெனில் பிராணாக்கினி ஹோத்திரம் என்கிற ஒரு வேள்வி யிங்கு செய்யப்படும். புறத்தில் செய்யப்படும் அக்கினிஹோத்திரம் த்விஜர்களுக்கு மாத்திரம் உரியது. போஜனகாலத்தில் செய்யப்படும் இந்தப் பிராணாக்கினி ஹோத்திரம் எல்லா வருணத்தாரும் செய்யத்தகுவது. இதைச் செய்வதினால், "தினந்தோறும் வேதமந்திரங்களினால் செய்யப்படும் அக்கினிஹோத்திரபலனும் வேள்விகளின் பலனுமுண்டாம்" என்று வேதமே கூறுகின்றது. இதனால் சரீராபிவிருத்தியைக் குறித்துப் போஜனம் செய்வதும் ஒருவகையான தவமாகவே ஆரியர்களாற் கொள்ளப்பட்டதன்றிக் கேவலம் சிற்றின்பத்தையே கருதியதன்றென நன்கு விளங்கும். அதனைச் சிறிது விளக்குவாம்.

சரீரத்துட்செல்லும் பதார்த்தங்களைப் பாகம் பண்ணும் அக்கினி ஐந்து என்பர். இவ்வக்கினிகள் பதார்த்தங்களையே யன்றி இரத்தம் முதலிய வற்றையும் பக்குவம் செய்யும். வேள்விகளில் குறிக்கப்படும் காருகபத்தியம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்னி, ஸப்யம், ஆவஸத்தியம் என்பன போலச் சரீரத்தினுள்ளும் ஜாடரன், ஆஸ்யன், ஹார்த்தன், புருமத்தியன், காபாலன் என ஐவகை அக்கினிகள் கூறப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஜாடரன் என்பது நாபிஸ்தானத்திலுள்ள மூலாக்கினி. இதுவே மூலபித்தமாம். இதுதான் உண்ட பதார்த்தங்களைச் சீரணம் செய்விப்பது. ஆஸ்யன் வாயில் நீர் வடிவமாயுள்ளது. இதனையே சொள் என்பர். இதுவும் ஜீரணத்துக்குக் கருவியாம். ஹார்த்தன் என்பது இருதயஸ்தானத்திலிருந்து இரத்தசோதனை செய்யும் சுக்கில சாரமாயிருப்பது. புருமத்தியன் என்பது இலலாடஸ்தானத்தில் இரண்டு புருவங்களுக்கும் இடையிலிருப்பது. இது சரீரத்தில் நடக்கும் ஒரு தொழிலிலும் சம்பந்தப் படுவதில்லை; இது யோகிகளால் தரிசிக்கப்படுவது; சகுணபிரமபிரதீதி யென்றும், ஜோதி லிங்கமென்றும் புகழ்ந்து கூறப்படுவது. காபாலன் என்பது கபாலஸ்தானத்தில் நிருபிபாஷாண ரூபமாயுள்ளது; பெரிய பிரகாசமாயுள்ளது, யோகிகள் நிர்விகற்பசமாதியில் கண்டு தரிசித்துக்களிப்பது; பிரமரந்திரத்தினை யூடுருவிச் சென்று யோகிகள் இதனை யடைந்து மரணபயமற்று இருப்பர். இந்த அருமையான யோகவித்தையாலேதான் பூர்வத்தில் எத்தனையோ பேர்கள் அநேக கற்பகாலங்களைக்கண்டு வாழ்ந்தார்கள் என்று நூல்கள் புகழ்ந்து கூறுவதும். இவ்வைந்து அக்கினிகளையும் குறித்துச் செய்யப்படும் ஹோம

மே பிராணாக்கினி ஹோத்திரம் என்று வேதம் கூறியது. பிராணாக்கினி ஹோத்திரத்துக்கு முதலில் புரோக்ஷணாதி பரிசேஷணம், வியாகிருதி, காயத்திரிகளுடன் கூடின தெய்வமந்திரத்தால் செய்யப்படுவது. அம்மந்திரங்களின்கருத்தென்னவெனின், "எல்லாமாகிய கடவுள் ஒருவனே! அவன் அருளிய அன்னம் அவன் கிருபையால் பக்தியை விருத்தியாக்கி அருளை விளக்கி அவியாத பேரொளியாய் நின்று காப்பாற்றவேண்டும்" என்று பரபிரமத்தைப் பிரார்த்திப்பதேயாம். பிறகு எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் அக்கினி சொரூபியான பரப்பிரமத்தைச் சரீரத்துக்குள்ளிருக்கும் பஞ்சப்பிராணாக்கினி ரூபமாகப் பாவித்து நெய்யோடு கூடின அன்னத்தை ஒரு கழற்சிக்காய் அளவெடுத்துப் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்கிற பிராண வாயுக்களுக்கு ஹோமம் செய்ய வேண்டும். அவ்வன்னத்தில் யாதொரு சுவையும் சம்பந்திக்கக்கூடாது. பிறகு பரப்பிரமத்தை யுத்தேசித்து ஆறும் ஆகுதி கொடுக்கவேண்டும். அதன்பின் புசிக்க வேண்டும். புசிக்கும்போது ருசி முதலியவற்றைக் கருதாமலும், வாய்திறந்து பேசாமலும், சர்வவியாபியாகிய பிரமத்தின் தியானத்துடன் புசிக்க வேண்டும்.

"தினந்தோறும் புசிக்கிற அன்னம் பிரம சொரூபமாகையால் அதை நிந்தியாமல் பூசித்துப் புசிக்க வேண்டும். குற்றங்கூறாமல் புகழ்ந்தே புசிக்க வேண்டும். அன்னத்தைப் புகழ்ந்து புசித்தால் அது தைரியம், பலம் இவைகளைக் கொடுக்கிறது. நிந்தித்தால் அவ்விரண்டையு மழித்துப்போடுகிறது. அதிகமாகப் புசித்தால் நோயும், ஆயுசு குறைவும், சொர்க்காதிபோகக் குறைவும், புண்ணியக் குறைவும், உலகநிந்தையும் உண்டாகும். புசிக்கும்போது மௌனமாகவே புசிக்க வேண்டும்" என்று மனுஸ்மிருதி கூறுகின்றது. மௌனமென்றது பிரமதியானம். "மனைவியோடு சரசமாய்ப் பேசிக்கொண்டும், கோபக்குறியுள்ள வசனங்களைப் பேசிக்கொண்டும் உலக விவகாரங்களைப் பேசிக் கொண்டும் புசிக்கலாகாது" என்று வேறு ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. இதன்கருத்து என்னவெனில், 'ஒருவன் எந்த எண்ணத்துடன் புசிக்கிறானோ அத்தன்மையாகவே அன்னரசம் பரிணமைப்படும்' என்று வைத்திய சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. அக்காரணத்தினாலே சரசசம்பாஷணை செய்து கொண்டு புசித்தால் அவன் சித்தம் சிற்றின்பத்திலே விருப்ப முள்ளதாய் விருத்தியாகும். துக்கம் கோபம் முதலியவற்றோடு புசித்தால் சித்தமும் அவ்வகைக் குணங்களுள்ளதாகவே விகாரப்படும். இதனை, மனைவியை எதிரில் வைத்துக்கொண்டு புசிப்பவர்கள் அதிக சிற்றின்பப் பிரியராய் மனைவி வசப்பட்டொழுகுதலே பிரத்தியட்சமாய்க் காணலாம். அன்னமயமாகவே சித்தம் மாறுதலால், யாதொரு சிந்தனையுமின்றிப் பிரமத்தியானத்துடன் புசித்தால் அந்த அன்னம் அமிர்தமயமாய் ஞானத்தையும், ஆரோக்கியத்தையுந் தரும். இதுபற்றியே சாஸ்திரங்கள் மௌனவிரதத்தை விதித்தது.

"புசிக்கும்போது அன்னத்தை நிந்தியாமலும், சிந்தாமலும் புசிக்க வேண்டும். பழம், பணியாரம், கிழங்கு முதலியவற்றை முன்னாலேயே பொடிசெய்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பல்லாற்கடித்தாவது, நகத்தாற் கிள்ளியாவது புசிக்கலாகாது" என்று போதாயனர் கூறினார். "அன்னத்தை வாய்கொள்ளும் அளவாகவே யெடுத்துப் புசிக்க வேண்டும். அதிகமாய் எடுத்து வாயிலிட்டுக்கொண்டு கையில் மிச்சம் வைத்திருக்கலாகாது. ஒருகவளத்தில் மிஞ்சின சோற்றை எறிந்துவிட வேண்டும் என்றும்" பாரதம்

கூறுகின்றது. வாயின் எச்சிலொடு கலந்த அன்னத்தில் காற்றும் சேர்ந்தால் அது விஷத்தன்மையை அடையும். பல் நகம் முதலியவற்றுக்கு இயல்பிலேயே விஷகுணமுண்டு. ஆகலால் இவ்வாறு கூறப்பட்டது. முன் புசித்தது ஜீரணமாகாமலிருக்கும்போதும், தனக்கு ஜீரணமாகாத வஸ்துக்களையும் புசிக்கக்கூடாது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

"அற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து"

"அற்ற தறிந்தே யறப்பசித்துத் தீபனத்தக்
குற்றதறிந் துண்ண லுணவு"

(முன்புண்டது ஜீரணித்த பிறகு நல்ல பசியுமுண்டான பின்பே போஜனம் செய்ய வேண்டும்: அப்போதும் நம்தேகத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஒத்துக் கொள்ளத்தக்க வற்றையே புசிக்க வேண்டும்)

எனத்திருவள்ளுவநாயனாரும், சித்தர் பெருமானாகிய தேரையரும் கூறியுள்ளார்கள். அதனால் நல்லபசி யுண்டானபின் தன் ஜீரணசக்திக்கு ஏற்ற பதார்த்தங்களைத் தன் சுய அனுபவத்தால் அறிந்துகொண்டு அவற்றையே புசித்தல்வேண்டும். அவ்வாறின்றிக் காலை எழுமணிக்கு இட்டலி உப்புமா காப்பியுண்டும், ஒன்பதரை மணிக்குப் பகற் போஜனமும், ஒன்று இரண்டுக்கு நடுவில் சிற்றுண்டி காப்பியும், ஐந்து மணிக்கு தேத்தண்ணீர் முதலியவும், இரவு எட்டுமணிக்கு இராப்போஜனமும், படுக்கும்போது பாலும் உண்டுவருவதால் யாதொரு பிரயோஜனமும் இல்லையாம். அப்படிச் செய்வதனால் நல்லபசி யுண்டாகாது. நல்ல பசியின்றிப் புசிப்பதால் ஜீரணசக்தி குறையும். அதனால் பல நோய்களுண்டாம். முக்கியமாய் மலச்சிக்க லுண்டாவது நிச்சயமாம். இதனைப்பட்டண வாசிகளிடத்தில் பிரத்தியட்சமாகக் காணக்கூடும். இந்தக் கஷ்டங்களைத் தமது போதிவாற்கண்டுணர்ந்த பெரியோர்கள் இரண்டுதரமே போஜனம் செய்யும்படி விதித்தார்கள். ஸ்மிருதிகளும் வைத்திய நூல்களும் அவ்வாறே கூறுகின்றன. "பகலிலும் இரவிலுமாக இரண்டு தரம் புசிக்கவேண்டுமே யன்றி மத்தியானகாலங்களில் புசிக்கலாகாது. இது அக்கினி ஹோத்திரத்துக்குச் சமானம். மத்தியில் புசிப்பதை வேதம் நிந்திக்கின்றது" என்று மனுகூறினார். 'மத்தியான்னத்தில் ஒருவேளை புசித்து மத்திய காலத்தில் தண்ணீர் கூடக்குடியாமலிருந்து இரவில் ஒருதரம்புசிக்கிறவன் சொர்க்கத்தில் நெடுங்காலம் வசிக்கிறான்' என்று பாரதம் கூறியது. ஜாடராக்கினி சிலருக்கு அதிகமாய் ஜ்வலிக்கும். அவர்கள் ஆகாரம் அதிகமாயுண்ண வேண்டும். அவர்கள் மூன்றுவேளை புசிக்கலாமென்று சிலவைத்திய நூல்கள் கூறுகின்றன. அதுபற்றியே தேரையரும்,

"தன்மமிரண்டேயூண் டப்பிமுக்காற் கொள்ளின்
சின்மதலை காளைகடல் சேர்பருவ—நன்முகூர்த்தம்
ஒன்றுக்கு ஞான்குக்கு ளோதுமிரண் டெக்குளுண்பார்
நன்றுக்குத் தீமையார் நயந்து" என்று கூறினார்.

மூன்றுதரம் புசிக்க வேண்டுமானால் காலையின் முதன் முகூர்த்தமாகிய மூன்றேமுக்கால் நாழிகைக்குள்ளும், மத்தியான்னம் பதினைந்து நாழிகைக் குள்ளும், இரவு ஏழரை நாழிகைக்குள்ளும் பசியாகிய தீயையுடையவர்கள் புசிக்கலாமென்று பெறப்பட்டது. இங்கே பகல் பதினைந்து நாழிகைக்குள்

என்று கூறியிருப்பினும் பதினைந்து நாழிகைக்கு மேல் பதினெட்டே முக்கால் நாழிகைக்குள் என்று வேறு நூல் கூறுகின்றது. இவ்வாறன்றிச் செல்வச் செருக்கு கௌரவம் சிற்றின்ப நுகர்ச்சி முதலியவற்றை முன்னிட்டு வரையறையின்றி நினைத்த பொழுதெல்லாம் சோற்றையும் சிற்றுண்டிகளையும் புசிப்பவர் நோய்கட்கெல்லாம உற்பத்திஸ்தானமா யிருந்து ஆயுட்குறைவையும் எய்திக் கெடுவார்கள் என்பது கற்றறிந்த நமது முன்னோரின் கருத்து. பரதகண்டத்தின் சீதோஷ்ண நிலைமையையும், இந்நிலத்திலுற்பத்தியாகும் பதார்த்தங்களின் குணவிசேஷங்களையும், இதில் வசிக்கும் மனிதருடைய சரீரவியல்பையும் ஆராய்ந்து கூறிய அமுதவாசகத்தை யிகழ்ந்து அந்நியரது கொள்கையைப்பற்றிப் பலதரம் புசிப்பது ஆரியகுலத்தார்க்கு ஆகாதென்று தெளிக. அது அறிவாளிகள் செய்கையுமன்று. அந்தந்த நாட்டின் சீதோஷ்ண இயற்கைக்குத் தக்கவாறு இவ்விஷயங்கள் அமைந்திருக்கின்றன வென்பதை யிவர்கள் அறியாதவர்களா யிருக்கின்றார்கள்.

புசிக்கையில் மதுரமான வஸ்துவை முதலிலும், பிறகு உப்பு, புளிப்பான பதார்த்தங்களையும், அதன்பின் காரமுள்ளதையும் புசிக்கவேண்டுமென்றும், ஆதியில் ஜலரூபமான பதார்த்தங்களையும், பின் கடினமானவற்றையும், அதன்பின் ஜலரூபமான வஸ்துக்களையும் புசிக்க வேண்டுமென்றும் இப்படிப் புசிப்பவனுக்குப் பலம் ஆயுள் ஆரோக்கியம் முதலியவை சித்திக்குமென்றும் புராணம் கூறுகின்றது. இதனையே,

"ஆதியி னிப்புநடு வாம்புளி நீருப்பொடுசா
காதி யுறைப்பப்பா லந்தத்திற்—கோதிறுவர்ப்
பார்த்தயிப் பூறியகா யாதிவகை சேருணவை
மார்த்தி சுகத்தை யுறுவாய்"

என்றதனால் தேரையரும் விளக்கியருளினார். அதாவது, முதலில் இனிப்பு, நடுவில் புளிப்பு, நீருப்பு, கீரை முதலியகாரம், கடைசியில் துவர்ப்பு, தயிர், ஊறுகாய் இம்முறையாக ஆகாரங்கொண்டால் சுகமுண்டாகும் என்பதாம். அன்றியும்,

"முக்கா லுணவன்றி யெத்தேகி கட்கு முழுவுணவில்
அக்கா ரணமன்ன சாகாதி கூடி யரையதிற்பால்
சிக்கா வமுதம்பு தக்கிரங் காலுண்டிச் சேடம்வெளி
வைக்கா விடிலுண்டி வேகா தனலும் வளியுமின்றே"

என்றதனால் அன்னம் கறி முதலிய அரைவயிற்றுக்கும், பால் நீர் மோர் கால்வயிற்றுக்குமாக முக்கால் வயிற்றுணவே கொள்ள வேண்டும். கால் வயிறு சும்மா விடவேண்டும். ஏனெனில் ஜாடராக்கினியும் பிராண வாயுவும் சஞ்சரிப்பதற்கு. அப்படிச் செய்யாவிட்டால் வாயுவும் அக்கினியும் சஞ்சரிக்க இடமில்லாமையால் உண்டவை ஜீரணமாகா. அதனால் ஆரோக்கியக் குறைவுண்டாம் என்று விளக்கப்பட்டது.

உண்டி, நக்கல், பருகல், விழுங்கல், தின்னல் என நால்வகைப்படும். இதுவே நால்வகை யுண்டி யெனப்படும். அவையாவன:—பச்சடி, தொகையல் முதலியன நக்கல்; பாயசம், பானம், நீர்மோர் முதலியன பருகல்; அன்னம் விழுங்கல், கறிகள் பட்சணங்கள் தின்னல். அங்ஙனங் கூறியவதனால் அன்னத்தைக் கவளமாய் வாயிலிட்டு விழுங்கவேண்டுமே யன்றிப் பல்லால் மென்று தின்பது மறுக்கப்பட்டது. கறிவகைகளுடன் கூட்டி மென்று

தின்பதுமாகாது. வாய்கொள்ளும் அன்னத்தை உருண்டையா யெடுத்து வாயிலிட்டு விழுங்க வேண்டுமென்பது நூல்களின் கருத்து. ஏனெனில், “நமது கண்டத்துவாரங் கொள்ளுமான அன்னத்தை மெதுவாய் விழுங்க வேண்டும். இதனால் கண்டத்துக் கமைக்கப்பட்ட புழையின் அளவு சுருங்காமலும், பெருக்காமலு மிருக்கும். அதனால் அதிலூறும் நீர்வற்றாமலிருக்கும் மலாசயம் கனமுள்ளவஸ்துக்களால் நிரம்புதலால் அதிகமாய்ச் சுருங்காமலிருக்கும். அதனால் மலம் தடையின்றிக் கழிந்து சுகம் விருத்தியாகும். மென்று தின்பதனால் மெதுத்தன்மையை அடைந்த அன்னம் சிறிது சிறிதாக இறங்குவதால் மலாசயம் சுருங்கும். சுருங்கவே மலச்சிக்க லாதி நோய்கள் தடையின்றி யுற்பத்தியாகும்” என்று சித்தர்கள் வைத்தியநூல்கள் கூறுதலாலென்க. அன்னத்தை நன்றாய்மென்று தின்ன வேண்டு மென்று சுகாதார விளக்கநூல் கூறுதலால் அதனோடு மாறுகொளக்கூறல் ஏலாதாமெனின், அது நமது தேசவாசிகட்கடுத்ததல்ல வென்று மறுக்க. ஏனெனில், அன்னமென்பதையே யறியாமல் வெந்ததும் வேகாததுமாகிய மாம்சத்தையும், உரொட்டி பழம் கிழங்கு முதலியவற்றையுமே உண்டு ஜீவிப்பவர் மென்றே விழுங்க வேண்டும்; அவர்களுக்கு வேறுவிதியில்லை. மெல்லாமல் விழுங்கி விட்டால் மாம்சாதிகள் ஜீரணமாகா. அத்தகையார்க்கென்றே ஏற்பட்ட நூல்களையே சப்பிரமாணமாகக் கொண்டு பரதகண்டவாசிகளும் அன்னத்தை மென்று விழுங்கவேண்டுமென்பது அறிவுக் கழகின்றா மென்க. தத்தம் தேசம், பதார்த்தம், சரீரவியல் இவைகளை யறிந்து அதற்கொப்ப நடப்பதே அறிவுள்ளவர்களுக் கழகாமென்க. அத்தன்மையை யறிந்துகொண்டே நமது ஆரியப்பெரியோர் நக்கல், பருகல், விழுங்கல், மெல்லல் என உண்டியை நால்வகையாகப் பகுத்து வைத்தது முணர்க. விரிக்கின் மிகவிரிய மாதலா லிம்மட்டிலிதுநிற்க. (தொடரும்)

திரு-அ. சிவாநந்தசாகர யோகீசுவரர்.

கைவல்ய நவநீத வசனம்

(393-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

ஒருவன் ஒரு தொழிலைச் செய்ய வேண்டின் அதற்கு வேண்டிய சாதனங்களனைத்து மிருந்தால்தான் அத்தொழிலைச் செய்து முடிக்கலாகும். (வெளியூரிலுள்ள ஒருவனுக்கு நாம் கடிதம் எழுத வேண்டுமாயின் அதற்குக் கடிதம், மசி, இறகு முதலியவை வேண்டுவதுபோல்). ஆகையால் மோக்ஷத்தை யடைய விரும்புவோன் மேற்கூறப்பட்ட நான்கு சாதனங்களையும் அடையவேண்டியது அவசியம். ஆயினும் இந்நூல் எல்லார் புத்தியிலும் நுழையாது. முன் சென்ற பல ஜன்மங்களில் நிஷ்காம கர்மங்களை யநுட்டித்துச் சித்தசுத்தியடைந்த தீவிரதரபக்குவியின் புத்தியில் மட்டுமே நுழையும். இத்தகையவனே இந்நூலுக் கதிகாரியாம். இதையன்றி இன்ன ஜாதியான், இன்ன ஆசிரமத்தான் என்ற நியமமில்லை.

அத்தகைய சாதனங்களையடைந்த தீவிரதர பக்குவி யொருவன் தாபத்திரியங்களாகிற அக்கினியைச் சகிக்கமாட்டாது, கொடிய வெய்யிலில் அகப்பட்டு வாடித்தவிக்கும் புழுவைப்போல் பதைத்து, சம்சார தாபத்தை ஒழிக்கவல்ல ஞானத்தை யடையவேண்டு மென்று மிக்க ஆவல்கொண்டான்.

[தாபத்திரியங்கள் மூன்று. (1) ஆதியாத்மிகம், (2) ஆதிதெய்விகம், (3) ஆதிபௌதிகம்.

1. ஆதியாத்மிகம் என்பது பசி, தாகம், ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களுக்கு நேரிடும் இடையூறுகள், தேகத்திற்குண்டாகும் பல வியாதிகள் இவற்றாலுண்டாகும் துக்கமாகும்.

2. ஆதிதெய்விகம் என்பது.—அரக்கர், பேய்கள், கிரகாதிகள், மழை யிடி முதலியவைகளால் வரும் துக்கமாகும்.

3. ஆதிபௌதிகம் என்பது:—கள்ளர் முதலிய இதரமனிதர்கள், மிருகங்கள், சர்ப்பாதிகள் முதலிய இதரபிராணிகள், இவற்றால் நேரும் துக்கமாகும்.

இத்தகைய பக்குவமுடைய இவன், மனைவிமக்கள், பொருள் என்னும் மூவேடணை (மூவாசை) யாகிய விலங்கினின்று விடுபட ஆவல் கொண்டு, அடவியில் வேடனது வலையிற்சிக்கிய மான் அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டால், எப்படி மறுபடி வேடன் கையிற் சிக்காமல், அத்திக்கையே திரும்பிப்பாராமல் ஓடுமோ அதுபோல், சம்சாரபந்தத்தை விட்டு ஓடினான். அப்படியோடியவன் வீணே போய்விடாமல் இப்பிறவிப் பிணியை யொழிக்கும் மெய்ஞ்ஞானத்தைப் போதிக்கவல்ல ஞானாசிரியர் எங்குளரோவென்று மிக்க பதைபதைப்போடு தேடிச் சென்று முறைப்படி அவரைத் தரிசித்து அவர் பாதபத்மங்களில் வணங்கினான்.

[குருக்களில் இரண்டுவகையுண்டு. (1) காரிய குரு, (2) காரண குரு. தன் ஜீவனார்த்தத்தி னிமித்தம் சமயதீட்சை, சரியை கிரியை யோகங்களைப்பற்றிய போதனைகள், கர்மகாண்ட விதிப்படி ஏற்பட்டுள்ள சடங்குகள், ஆகிய இவற்றைச் செய்பவரே காரிய குரு.

ஒரு கைம்மாறும் வேண்டாது கருணையால் நமது அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி ஞானோபதேசம் செய்து நமது பிறவிப் பெரும் பிணியை யொழிப்பவரே காரண குரு. இவரே ஞானாசிரியர். இவரையே தற்சீடன் சாட்சாத் பரம்பொருளாகவே மதித்து இவருக்கே தன் உடல், பொருள், ஆவி, மூன்றையும் தத்தம் செய்ய வேண்டியவன்.]

அவ்வாறு ஆசாரியர் பாதங்களில் சேவித்துக்கொண்ட சீடன், அவர் சந்நிதானத்தின் முன்னின்று அஞ்சலியஸ்தனாய் கண்ணீர் பெருக்கி, "என்னையனே! நிலையற்ற சம்சாரவாழ்வின் தீராத்துயரால் அடிமை மிக்க துன்பப்பட்டு வாட்டமடைந்துள்ளேன். கருணையே திருவுருவாக எழுந்தருளியிருக்கும் எம்மாசிரியரே! அடியேன் உள்ளம் துக்க நிவர்த்தியடைந்து ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கும் வண்ணம், ஒன்றுக்குள் ஒன்றாய்ப் பின்னிக் கொண்டிருக்கும் பஞ்சகோசங்களாகிய பந்தத்தை யழித்து நாயேனை இரக்ஷித்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

[பஞ்ச கோசம் எனின் ஐந்து கோசங்கள் என்று பொருள். கோசம் என்றால் இங்கு உறை அல்லது ஒன்றின் மேலுள்ள போர்வை என்று பொருள். அந்தக்கரணம், ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள், இவை ஐந்து வகையாய்ப் பிரிந்து ஆன்மாவின் உண்மைச் சொரூபத்தை உறைகள் போல் மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இதனால் இவற்றிற்குக் கோசங்கள் என்று பெயர்வந்தன. இவற்றைப்பற்றிய விவரம் பின்னால் வருவதால் இங்கு இவ்வளவோடு நிறுத்துகிறோம்]

அவ்வாறு விண்ணப்பித்துக்கொண்ட சீடனைக் குருவானவர், ஆமைபோல் (அவன் அஞ்ஞானம் ஒழிந்து தன் நிஜசொரூபத்தை யுணரவேண்டுமென்று) தம் திரு உள்ளத்தில் பாவித்து, மீனைப்போல் (அவனது வினைகள் அழியும்படி ஞானப்பார்வையாகிய), தமது கருணை நோக்கத்தினால் பார்த்து, பட்சியைப்போல், (இவனுக்கு ஆன்மதரிசனம் கிடைக்க வேண்டுமென்று அஸ்தமஸ்தக சையோகஞ்செய்து (அதாவது அவன் சிரசின் உச்சியில் தமது திருக்கரத்தை வைத்து), அவனைத் தமது சந்நிதானத்தில் இருக்கச்செய்து,

"குழந்தாய்! உனது பிறப்பிறப்பாகிய பெருந்துன்பத்தை யொழிக்கும் உபாயம் ஒன்றுளது. அதை யுனக்கு உபதேசிப்பேன். அந்த உபதேசத்தைத் தவறாமல் அநுஷ்டிப்பா யானால் உன்னைத் தொடர்ந்துள்ள இப்பிறவிப் பிணி ஒழிந்துபோம்" என்றருளினார்.

[இங்கு கூறப்பட்ட ஆமை, மீன், பறவைகளின் திருட்டாந்தம் என்னவெனில்:—ஆமை கரையில் முட்டையிட்டுவிட்டுப் பிறகு தான் எங்கிருந்தாலும் அதன் நினைவு வரும்போது அம்முட்டையை மனதில் பாவித்தால் அம்முட்டை குஞ்சாய்விடுகிறது என்பதும், மீன் தன் சினையை யுற்று நோக்கினால் அது குஞ்சாய் விடுகிறதென்பதும், பறவை தன் சிறகினால் தன் முட்டையைத் தடவி யணைத்துக்கொள்வதால் அம்முட்டை குஞ்சாய் விடுகிறதென்பதும் ஆகிய இவை திருட்டாந்தங்களாக நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.]

குருவானவர் உன் பிறவிப்பிணி யொழியுமென் றருளியதைக் கேட்ட சீடன், வெயிலால் தகிக்கப்பட்டவன் குளிர்ந்த ஜலத்தில் முழுகினாற்போல உளங்குளிர்ந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் விட்டு மறுபடி அவர் பாதங்களில் வணங்கிப் பின்வருமாறு விண்ணப்பம் செய்து கொண்டான்:—

"சுவாமிகளே! தங்கள் உபதேசப்படி நடந்து கொள்ள அடிமை சக்தியற்றவனாயிருப்பினும் தேவரீரது கிருபா கடாட்சத்தால் அடியேனை யாண்டுகொள்ள வாகுமே. என்பிறவியை யொழிக்கக் கூடிய உபாயமொன்றுண்டென்று அருளினீர்களே. அதை அடியேனுக் குபதேசித்துப் பிறவிப்பெருந் துன்பத்தினின்றும் அடியேனை யீடேற்றி யருளவேண்டும்." என்றான்.

இவ்வாறு விண்ணப்பித்துக் கொள்ளும் சீடன் அகங்காராதி மனோவிர்த்திகள் ஒடுங்கியவன் என்றறிந்து கொண்ட குரு, அவன் தன் ஆன்மாவின் நிஜசொரூபத்தை யடையவேண்டி உபதேசம் செய்யத் தொடங்கினார்:-

"மைந்தனாயப்பா புத்திரனே! ஆன்மசொரூபமாகிய தன் நிஜவடிவை மறந்து மாயையிற் சிக்கி, தான் சீவனென்றும், கர்மங்களைச் செய்து அதற்குத் தக்க பாப புண்ணியங்களை யனுபவிக்கிறவனென்றும் நம்புவதாகிய மயக்கத்திற் சிக்கியிருப்பவன், தன் நிஜவடிவைக் காணுமட்டும் பிறப்பிறப்பாகிய காலசக்கிரத்தில் ஓயாது சுழன்று துக்கப் பட்டுக்கொண்டேதான் இருப்பான்.

ஆகையால் ஒருவன் தன் நிஜவடிவை யறிவானேல் தான் சீவனல்லவென்றும் சீவசாக்ஷியாகிய கூடஸ்தன் அல்லது ஆன்மாவே தானென்றும் உணர்ந்து, அதிமுதல் தன்னை ஆன்மாவாகவே யறிந்து, பிறகு தன் ஆதா

ரத் தலைவனான பரமான்ம சொருபத்தையு முணர்ந்து, அச்சொருபமே தானாகும் பிரம்மான்ம ஐக்கியமுற்று இப்பிறப்பிறப்பாகிய பெருந்துன்பத்தினின்று விடுபட்டு நித்தியானந்தப் பதவியை யடைவான். ஆகையால் நீ யாரென்ற உண்மையை நீயறிந்து கொண்டால் உனக்கொரு கெடுதியுமில்லை. நீயென்னை வேண்டிக் கொண்டமையால் இந்த இரகசியப் பொருளை யுனக் குபதேசித்தேன்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

ஆசான் கூறிய மொழிகளின் உண்மைப் பொருளை யுணராமல், அதற்குச் சாதாரணமாய்ப் பொருள் கொண்ட சீடன் அவரை நோக்கி,

"சுவாமிகளே! தாங்கள் என்னைச் சுத்த மூடனாகக்கருதி யிவ்வாறு அருளினீர்கள் போலும். தன்னை யின்னவனென்று அறியாத மனிதன்கூட உலகில் உண்டோ? (நான், கந்தன் மகன் இராமன் என்று தூலத்தைக் குறித்து யாவரும் அறிவதுபோல்) அப்படியிருக்க அவர்களெல்லாம் பிறப்பதும் இறப்பதுமாகிய துன்பசாகரத்தில் உழன்றுகொண் டிருப்பானேன்? தங்களையே மாதா பிதா குரு தெய்வமாக நம்பிச் சரணடைந்த அடியேனுக்கு அவ்வுண்மையை யுள்ளவாறு விளக்கியருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

குரு: — "நமது கண்களுக்குப் புலப்பட்டு நமக்கு அன்னியமாய் நம்மால் அறியப்படும் சடப்பொருளாகிய இத்தூலதேகம் இன்னதென்றும், இதற்குள் இருந்து இதையாட்டிவைக்கும் சித்துப் பொருளாகியதேகி இன்னவனென்றும், வேறு பிரித்தறியக் கூடியவன் எவனோ, அவனே தன்னைத் தானறிந்தவனாவான்" என்றார்.

சீடன் இம்மொழிகளைக் கேட்டதே வியப்புற்று, "ஸ்வாமீ! இத்தூல தேகத்தை யன்றி தேகி யென்று வேறொருவன் இருக்கிறானா? அவன் யார்? காணவில்லையே. இருந்தால் தோன்ற மாட்டானா?" என்றான்.

குரு: — குழந்தாய்! இத்தேகத்தையன்றி வேறே தேகி யென்றொருவன் எது? இருந்தால் தோன்றமாட்டானா? என்று கூறினையல்லவா? நல்லது,

நீ கனவு காணும்போது, இந்தத்தேகம் நீ யென்ற நினைப்பிருக்கிறதா? தேகத்திற்கு யாரேனும் தீங்கு செய்ய அதன் அருகில் வந்தால், நீ அதை யுணர்கிறாயா? இல்லை. அப்படியிருக்க அக்கனவில் இருந்துகொண்டு விஷயங்களை யறிபவன்யார்? கனவு நீங்கி ஒன்றுமே தோன்றாது சர்வ சூனியமாயிருக்கும் காடாகாரமான சுழுத்தியில் இருந்து கொண்டு அச்சுகத்தை யனுபவிப்பவன் யாவன்? இவ்வாறு சொப்பன சுழுத்திகளில் சேட்டை யற்றுத் தனக்கு யாராவது தீங்கிழைக்கவரின் அதையும் உணரும் சக்தியின்றிக் கிடந்த தேகத்திற்குள் இருந்துகொண்டு, (ஒரு மரவுருவத்திற்குள் மனிதன் புகுந்து கொண்டு அதை யியக்கிவைப்பது போல்) சாக்கிரத்தில் இத்தேகத்தை யாட்டிவைத்துச் சத்தாதி விடயங்கள் முதலியவற்றையும், முன் சொப்பனத்தில் நடந்தவற்றையும், சுழுத்தி யனுபவத்தையும், யாவற்றையும் உணரும் அறிவு சொருபமானதுதான் எது? கூறு பார்ப்போம்!" என்றார்.

[கனவிலும், நித்திரையிலும் தேக சம்பந்தம் தோன்றாமலே நான் என்ற ஒன்று இருக்கிறது. அது சாக்கிரத்தில் தேகசம்பந்தத்தோடு இருக்

கையில் மேல்கண்ட கனவு சுழுத்தி நிலைகளை யுணர்கிறது. எவ்வாறெனில், "இராத்திரி நான் இன்னின்ன விதமாய்க் கனவு கண்டேன்" என்றும் "ஒன்றுமே தெரியாமல் நிம்மதியாய்ச் சுகமாய் நித்திரை செய்தேன்" என்றும் கூறுவதோடு, சொப்பன சுழுத்தி நிலைமைகளில் கட்டை போல் கிடந்த தேகத்தைத் தன் பிரியப்படி யாட்டி வைப்பதன்றி, தேகத்தினுள்ள ஞானேந்திரியங்கள் மூலமாய் சகல விஷயங்களையும் அறிந்து கொள்கிறது. இதனால் தேகம்மட்டு மல்லாமல் அதற்கு அன்னியமான வேறே யொருவஸ்துவும் இருக்கிறதென்றும், தேகம் தானே ஒன்றும் செய்யமுடியாதென்றும், அந்த அன்னியவஸ்துவான நான் என்பதே யதை யாட்டிவைக்கிறதென்றும், ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் அறியலாம். இதன்றி சாக்கிரத்திலேயே இந்த நான் என்பது சகல இந்திரியங்கள் அந்தக்கரணங்களோடும் கூடியிருந்தும் ஒவ்வொருசமயம் ஏதோ ஒருவிஷயத்தில் ஆழ்ந்த சிந்தனையி லிருக்கும்போது, நான் என்பது தேகத்தையே யடியோடு மறந்து விடுவதை யனுபவமாய்க் காணலாம். அச்சமயம் கண் விழித்தபடியிருந்தும் எதிரில் சென்றோரை யிந்த நான் காண்பதில்லை. சமீபத்தில் ஒருவர் தன் பெயரைக் கூப்பிட்டழைத்தாலும் கேட்பதில்லை. ஏனெனில் அச்சமயம் நான் என்பது தேகத்தையே மறந்திருந்ததால் இந்திரியங்களின் வழியேசென்று விஷயங்களை யுணரவில்லை. இதனாலும் நான் என்பதனால் மறக்கப்பட்ட தேகம் அன்னியமே யன்றி "நான்" என்பதல்ல வென்று தெரிகிறது. இதோடு தேகத்தை மறந்தபோதும் தேகம் தோற்றாத கனவு சுழுத்தியிலும் நான் என்பதிருக்கிறது; ஆனால் "நான்" என்பதை மறந்து தேகம் என்ற ஒன்று எப்போது மில்லை. இதனால் நான் என்பதுதான் யாவற்றையும் உணரும் சித்துப்பொருள் என்றும், சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தியாகிய மூன்று காலங்களிலும் உள்ள பொருள் என்றும், தேகம் ஒன்றையும் அறியாத அசத்தென்றும், ஒருகாலத்தில் இருந்தும் ஒரு காலத்தில் இல்லாமலும் போவதென்றும் நன்கு விளங்குகிறது.]

குரு அருளிய இவ்விஷயங்களைக் கேட்ட சீடன்,

"சுவாமி! சாக்கிரத்தில் எல்லா விஷயங்களையும் காண்பதும், பிறகு சாக்கிரத்தில் கண்ட நினைவு முழுதும் நீங்கிச் சொப்பனத்தில் விஷயங்களை யறிவதும், பின்பு அச்சொப்பனம் போய் நித்திரையில் ஒன்றும் தோன்றாத சூனியத்திலிருப்பதும் தினம் அனுபவிக்கிறேன். சொப்பன சுழுத்திகளில் இருப்பது தேகத்திற் கன்னியமான வேறே யேதோ ஒன்று போல் தான் தெரிகிறது. ஆயினும் மனதில் சற்று படுகிறது, சற்று நேரத்திற்குள் (ஜலத்தைப் பாசி மறைப்பது போல்) மறைந்து விடுகிறது. தயைபுரிந்து அது அனுபவமாய் விளங்கும் வண்ணம் உபதேசிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

சீடன் கூறியவற்றைச் செவியேற்ற ஆசிரியர், அவனுடைய நிஜசொரூபத்தை யவனுக்குக் காட்டத்தொடங்கினார். ஆனால் அச்சொரூபம் அதி சூக்குமமானது. இந்த ஊனக்கண்களால் காணக் கூடிய தூலப்பொருளல்ல. அதனால் அதை நேரே சுட்டிக்காட்டல் சாத்தியமல்ல. இப்போது உலகில் அதி நுட்பமாய் வானத்தில் தோன்றும் மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனைக்கண்டு கொண்ட ஒருவன் அதை பின்னொருவனுக்குக் காட்ட வேண்டின் முன்னே மரம், கட்டிடம் முதலிய தூலவுருவம் ஒன்றைக் காட்டி (அதோ அந்த அரசமரத்தில், அதோ போகிறதே அந்தக்கிளையில்

ஒரு காக மிருக்கிறதுபார். அதற்குநேராய் வானத்தில் பார்! என்று) அதன் மூலமாய் அம்மூன்றாம் பிறையைக் காட்டுவதுபோலவும், மிகநுட்பமாய்த் தோன்றும் அருந்ததி நட்சத்திரத்தைக் காட்டுவோர் அதற்கருகிலிருக்கும் பெரிய நட்சத்திரங்களை முன்னே காட்டி (அதோ சதுரமாய் நான்கு நட்சத்திரங்கள் தெரிகின்றனவா? அதில் ஒன்றின் கீழ் வால்போல் வரிசையாய் மூன்று நட்சத்திரங்கள் தெரிகின்றனவா? அக்கடைசி நட்சத்திரத்திற்குக் கிழக்கே ஒரு சாண் தூரத்தில் ஒரு நட்சத்திரம் மிகச் சிறிதாய் மினுக் மினுக் என்று ஜொலிக்கிறதுபார்! அது தான் அருந்ததி என்று) அவற்றின் மூலமாய் அந்த அருந்ததி நட்சத்திரத்தைக் காட்டுவது போலவும், குருவானவர் தூலரூபமாய்ப் புலப்படும் தேகம், உலகம் முதலியவற்றின் உண்மைச் சொரூபத்தை முன்னே விளக்கிக்காட்டி அதன் பின் யாவற்றிற்கும் மூலகாரணமான அதிசூக்குமமான பொருளைப் பின்பு காட்டத் தொடங்கினார்.

(இதற்கு மேல் குருவானவர் பிறப் பிறப்பாகிய பந்தத் திற்கும், அவற்றின் நிவர்த்தியாகிய மோக்ஷத்திற்கும் காரணம் கூறத்தொடங்குகிறார்.)

"புத்திரா! பந்த மோக்ஷங்கள் இரண்டிற்கும் ஆரோபம் அபவாதம் என்பவைகளே காரணமாகும். அதாவது, ஆரோபம் அல்லது அத்தியாரோபம் என்பது பந்தத்திற்கும், அபவாதம் மோக்ஷத்திற்கும் காரணமாம். இவை யிரண்டிற்கும் யுக்திகள் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றில் பந்தத்திற்குக் காரணமாகிய ஆரோபத்தை முந்திக் கூறுதும் கேட்பாயாக.

(பந்தலக்ஷணத்தை முன்பு அறிந்து கொண்டால் மோக்ஷலட்சணம் பிறகு விளங்கும் என்று வாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.)

ஆரோப லக்ஷணம்

ஆரோபம், அத்தியாசம், கற்பனை, பிராந்தி என்பன ஒரே பொருளையுடைய சொற்களே. உண்மையாய் இருக்கிற ஒரு பொருளை இல்லாத வேறொருபொருளாகக் (மயக்கத்தால்) காண்பதற்கே அத்தியாரோபம் அல்லது ஆரோபம் என்று பெயர். அதாவது தோன்றிக்கொண்டிருக்கும் உண்மையான ஒரு பொருளே இல்லாத வேறொரு பொருள்போல் தோன்றுதல். எதுபோலெனின்:—

வெய்யிலில் நாம் சென்றுகொண் டிருக்கும்போது ஒரு கிளிஞ்சில் வீதியில் கிடந்தால், சூரிய கிரணத்தால் அது ஜொலிக்கிறதைக் காணும் நாம் அது வெள்ளியென்று கருதிவிடுகிறோம்; கொஞ்சம் இருட்டாயிருக்கும் ஓரிடத்தில் ஒரு கயிறு விழுந்து கிடந்தால், இடலென்று அதைக் கண்டதும் அது பாம்பு என்று கருதிப் பயந்து விடுகிறோம்; நல்ல கோடைகாலத்தில் வெட்டவெளியான ஊஷரபூமியை நோக்கினால், அது ஜலம் நிறைந்தவிடம் போல் தோன்றுகிறது. இவையனைத்தும் ஆரோபமேயாம். (தொடரும்.)

சீடன்.

ஜாதி பேதம்.

முதல் முதலில் மக்கள் காட்டு மிராண்டிகளைப் போல், வனங்களில் சஞ்சரித்துக் கொண்டு, வேட்டை யாடியும், காய் கனி கிழங்குகளைப் புசித்தும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். பின் நாளடைவில் மிருகத்தன்மை போன்ற

இந்த ஜீவனத்தையொழித்து, கோபாலர் ஜீவனத்தைக் கைக்கொண்டனர். மூன்றாவதாக விவசாயத் தொழிலைக் கைக்கொண்டு, நிலத்திருக்கத் தலைப் பட்டனர்.

விவசாயத் தொழிலைக் கைக்கொண்ட சமயத்தில்தான் 'ஜாதி' என்பது ஏற்பட்டது. சவுகரியத்தின் பொருட்டு, வேலையைப் பகுத்து, ஒவ்வொரு கூட்டத்தார் ஒவ்வொன்றைக் கைக் கொள்ளவேண்டிய தாயிற்று. பிராம்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று நான்கு விதமான ஜாதி ஏற்பட்டன. இங்ஙனம் தொழில் நிமித்தம், ஏற்பட்ட நான்கு வருணத்தினருள்ளும், முற்காலத்தில் யாதொரு சச்சரவும் கிடையாது. அவர்கள் யாவரும் கள்ளமின்றி உள்ளத்தால் பரஸ்பரம் நேசித்து உழைத்து வந்ததனால், நம் தாய் நாடான இந்தியாவானது செல்வக் கடலி வாழ்ந்திருந்தது. ஆகவே ஒருகாலத்தில் இந்த வேலைப் பகுப்பால் ஏற்பட்ட ஜாதிபேதத்தால் நன்மை இருந்ததாகவே தெரிகிறது.

தற்காலத்தில் இதன் நிமித்தமாய் நம்முள் ஏற்பட்டிருக்கும் பிரிவுகளுக்கு ஒரு கணக்கில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன? பல்லாண்டுகளாய் உயர்ந்த வருணத்தினரான அந்தணர் செய்த சுய முயற்சியாலா அல்லது வேறெவ்விதத்தாலா? என்பதைச் சிறிது சிந்திப்போம்.

ஆய்ந்தாராயுமிடத்து, தற்கால நாகரிகத்தால் ஏற்பட்டிருக்கும் நூதன ஜீவனமே இவற்றிற் கெல்லாம் காரண மென்பது பல பெரியோர்களின் கருத்து. நூதன இயந்திரங்களால் கைத்தொழில் மிகுந்த விருத்தி யடைந்திருக்கின்றது. எத்தொழிலும் மிகவும் எளிதாய், எவனும் கையாளத் தகுந்த விதத்தில் இருப்பதால், எவர்க்கும் ஒரு விதமான நாகரிகப் பற்றுதல் ஏற்பட்டு விட்டது. இத்துடன் பொருளாசையும் சேரவே எல்லோரும் அவரவர் இஷ்டம்போல் தங்களுக்கியைந்த தொழிலைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளத் தலைப்பட்டனர். இதன் நிமித்தம் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் முன்னோராசாரத்தைக் கைவிட்டுவிட்டார்கள். ஆகவே,

"எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும்
அக்குடியிற் கற்றோரை வருகவென்பர்."

என்ற முதுமொழிப்படி, தற்கால நாகரீக காலம், யாவரும் முன்னோராசாரத்தைத் தழுவ முடியாதகாலமாய் விட்டது. அவர்களுக்குச் சாவகாசம் கிடைக்காமையே இதற்குக் காரணமாதலால், ஒரு வருணத்தினர் மற்றொரு வருணத்தினரைக் குறைகூற இடமில்லை.

இன்னும், தற்கால நிகழ்ச்சியில் அனுபவமூலமாய்ப் பார்க்கும் விஷயத்தில், பொருளுடையவர்கள்தான் பெரியஜாதியிலுள்ளவர்களாய்க் கருதப்படுகின்றனர். இந்த விதமாய், செல்வவிஷயத்திற் பார்க்குமிடத்தில், ஏராளமான செல்வவான்கள் இருப்பது பிராமணர்களிலன்று; ஆனால் இதரஜாதிகளிலேயே என்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். அந்தணர்கள் தங்கள் பெண்டுபிள்ளைகள் உஜ்ஜீவனார்த்தம் தங்கள் முன்னோர் ஆசாரத்தைக் கைவிட்டு எத்தொழிலுக்கும் தயாரா யிருக்கவேண்டி யிருக்கிறது. (அந்தோ! பரிதாபம்!)

ஆனால் ஜகத்பிதாவாயிருக்கும் கடவுள், எளியவர்க்கு எளியவனாயிருக்கிறான். அது பற்றித்தான் எச்சாதியிலும் எளியவர் சதா இன்புற்றிருக்கின்றார் போலும். எளியர் எங்கும் வெற்றியே பெற்று மகிழ்கின்றனர். ஏழையொருவன் உண்மையான மனத்துடன் உழைக்கும் பட்சத்தில், அவனுக்கு

ஈசுவர கருணை லபிக்கும் என்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமும் கிடையாது. அவனே அந்தணன் எனலாம். அவன் வேதங்கள் ஓதுதல் வேண்டாம். தற்காலத்து இதர ஜாதியார்களைப் போல் பிராமணர்களுடன் உண்ண விரும்பாமலே, என்னையன் அருளமுதத்தை உண்ணலாமே. ஏனென்றால் சர்வேசுவரன் இனர்க்கு ஓர் பந்துவாய் விளங்கிக்கொண் டிருக்கிறான்.

ஆகையால் நாம் யாவரும் ஜாதி வித்தியாசச் சச்சரவை மறந்துவோம். எளியவர்க் குழைத்து இன்புற முயற்சிப்போம். அன்பான சிந்தை யுடையவர்களே அறிவுடையோரென் றறிந்து, ஏழைகள்பால் அன்பு பற்றி ஒழுகுவோம்; அதன் பயனாயுள்ள பேரின்பக்கடலில் வாழ்வோம். பொருமையால் எழும் 'நான்' என்னும் மமதையை விட்டு நல் வழிப்படுவோம். அவ்வரிய போதனையே நம் "ஆனந்தபோதினி"யின் ஆழ்ந்த கருத்தென்பதை நன் கறிந்து, அவ்விதம் ஒழுக அருளும்படி ஈசனை வேண்டிக் கொள்வோம்.

N. சுப்பிரமணிய ஐயர்,
கிழக்கு இரத வீதி, நாகர் கோயில்.

குறிப்பு:—நம் நண்பர் கூறியபடி ஜனங்கள் விவசாயத் தொழிலைச் செய்து கொண்டும் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டும் ஜீவித்து வந்த போதுதான் தொழிற் பிரிவினையால் நால்வகைச் சாதிகள் ஏற்பட்டன. எவ்வாறெனின்:—

ஜனசமூகம் ஜீவித்திருப்பதற்கு இரண்டொரு வகைத் தானியங்களை மட்டும் பயிர் செய்து உற்பத்தியாக்கிக் கொண்டால் போதாது. ஆகாரத் திற்கே பலவித தானியங்கள், கிழங்குகள், காய், கீரைவகைகள் வேண்டும். வியாதி வந்தால் அதை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளக் கிழங்கு ரூபமாகவும், இலைரூபமாகவும், வித்து, பட்டை, பூ ரூபங்களாகவும் உள்ள பலவகை ஔடதங்கள் வேண்டும். இவையாவும் பூமியினின்றே உற்பத்தியாக்கப்பட வேண்டும். உலோகங்கள், கல்வகைகள் முதலிய சில இயற்கைப் பொருள் களும் வேண்டும். அவைகளும் பூமியினின்றே மனிதன் முயற்சியால் தோண்டி யெடுக்கப்பட வேண்டும்.

அப்படி உற்பத்தியாக்கப்படும் பண்டங்கள் யாவுமே ஒரே பூமியில் உற்பத்தியாகா. மண்ணின் தன்மைக்குத்தக்கபடி சிற்சில பண்டங்கள் சிற்சில பூமிகளில்தான் உற்பத்தியாகும். இதனால் ஒரு நாட்டிலுள்ளோர் தங்கள் நாட்டில் உற்பத்தியாகாத பண்டங்களை அவை உற்பத்தியாகும் வேறு நாடுகளிலிருந்தே கொண்டுவர வேண்டும். இவர்கள் நாட்டி லுற் பத்தியாகும் பண்டங்களில் சிலவோ பலவோ அந்த நாடுகளில் உற்பத்தி யாகா. ஆகையால் இவர்கள் நாட்டுப் பொருள்கள் அவர்களுக்கு வேண்டி யிருக்கும். இக்காரணத்தால் இந்த நாட்டிலுள்ளோர், சிலர் தங்கள் நாட்டு விளைபொருள்களில் வேண்டிய அளவு கொண்டுபோய் அன்னிய நாட்டா ரிடம் கொடுத்துப் பதிலுக்கு அந்நாட்டுப் பொருள்களில் தங்களுக்கு வேண்டியதை வாங்கிக் கொள்வார்கள். ஒருவகுப்பார் நாட்டின் க்ஷேமத் திற்காக இத்தொழிலையே செய்ய வேண்டியவர்களாவார்கள். ஆனால் ஜன சமூக க்ஷேமத்திற்காக இவர்கள் இப்படிச் செய்துகொண்டே யிருந்தால் இவர்கள் குடும்பம் எப்படி ஜீவிப்பது? இதற்காக ஒரு ஏற்பாடு செய்து கொண்டார்கள். எப்படியெனில், இவர்கள் வெளிநாட்டிற்குச் சென்று அங்கு உற்பத்தியாகும் கடலையை ஒரு படி கடலைக்கு (தாங்கள் கொண்டு போன நெல்லில்) இரண்டுபடி நெல் வீதம் கொடுத்து வாங்கிவந்தார்க ளாயின், தங்கள் நாட்டிற்கு வந்தபின் அக்கடலை வேண்டுவோர்க்கு ஒரு

படி கடலைக்கு இரண்டரைப்படி நெல் வாங்கிக் கொண்டு கொடுப்பார்கள். மீதி இவர்கள் அதிகமாய் வாங்கும் அரைப்படி நெல் இருக்கிறதே, இது தான் இவர்கள் கஷ்டத்திற்குக் கூலி. இதற்கே லாபம் என்று பெயர். ஆதியில் இவ்வாறே ஒரு பண்டத்தைக் கொடுத்தே ஒரு பண்டத்தை வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். இதற்கே பண்டமாற்றுதல் என்று பெயர். நமது நாட்டில் இப்போதும் இப்புராதன வழக்கம் நடைபெற்று வருவதைக் காணலாம். அரிசி, நெல் முதலிய தானியங்களைக் கொடுத்தே கீரை, பழங்கள், கறிவேப்பிலை முதலியவற்றை ஜனங்கள் வாங்குவதைத் தினந்தோறும் காணலாம். கிராமங்களில் இவ்வழக்கம் அதிகமாய் நடைபெறுகிறது.

நேயர்களே! இத்தொழில் செய்வோரே வர்த்தகர் என்னும் வைசியர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். போகப்போக இவர்கள் ஒரு இனமாய்ச் சேர்ந்துகொண்டு நன்மை தீமைகளில் ஒரு ஒற்றுமையாய் உழைத்துக் கொண்டும் வந்து, முடிவில் கொள்வினை கொடுப்பினைகளையும் தங்களுக்குள்ளாகவே வைத்துக் கொண்டார்கள். இதனால் இவர்கள் நாளடைவில் ஒரு தனிச்சாதியாய்ப் பிரிந்துவிட்டார்கள். ஆயினும் இவ்வளவு தூரத்திற்கு வந்தது நெடுநாட்களுக்குப் பின்பே. அது வரையில் தொழிலில் மட்டும் பேதமேயன்றி மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் சிறிதும் வித்தியாசமென்பதில்லை. அக்காலங்களில் எவன் வேண்டுமாயினும் அத்தொழிலைச் செய்யத் தொடங்கி அந்த வகுப்பில் ஒருவனாய் விடலாம்.

இந்த வர்த்தகர் காடுமலைகளின் வழியாய்த் தங்கள் பண்டங்களையெடுத்துச் செல்லவேண்டும். இவர்களைக் கள்ளர் சூறையாடக்கூடும். மேலும் ஒரு ஊரார் சற்று ஏமாறும் சமயம் பார்த்து அன்னிய ஊரார், கள்ளர் முதலியோர் இவர்கள் கால் நடைகளைக் களவாடிக்கொண்டு போவதோடு, இவர்களின் வீடுகளிற் புகுந்து கொள்ளையடித்து ஆண்பெண்களைச் சிறையாக்கிக் கொண்டுபோகவும்கூடும். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் தங்கள் நாட்டு ஜனங்களின் உயிர்களையும் பொருள்களையும் காப்பாற்றவும், வந்த கள்ளர் முதலிய எதிரிகளை யடித்துத் துரத்தவும் சிலர் அதற்கென்று எப்போதும் ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும். இவர்கள் வில்வித்தை வாள்வித்தை முதலியன கற்று, தேகப்பயிற்சி செய்து பலமடைந்து, எப்போதும் சண்டைக்குச் செல்ல சந்தோஷமுடையவர்களாய், முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்காத சூரர்களாய், தங்கள் உயிரையொரு திரணமாய் மதித்துத் தாய்நாட்டையும் ஜனங்களையும் காப்பாற்ற இரத்தத்தைச் சிந்தும் சுத்தவீரர்களாயிருக்கவேண்டும். இவர்களே க்ஷத்திரியர்கள் என்றழைக்கப்பட்டார்கள்.

இப்போது இத்தகைய வீரர்கள் கூட்டம் எதிரிகளோடு சண்டை செய்யப் போகும் சமயத்தில் ஒருவன் பேச்சை யொருவன் கேட்காது அவனவன் தானே எஜமானாயிருக்கப் பிரியங்கொண்டு, தங்களுக்குள் சச்சரவை யுண்டாக்கிக்கொண்டால், இவர்களனைவரும் எதிரிகளால் கொல்லப்பட்டழிவதோடு, எதிரிகளால் நாடும் அழிக்கப்படும். ஆதலின் இவர்கள் கட்டு குலையாமலிருக்கச்செய்து இவர்களை யடக்கி யாண்டு, சண்டைகாலங்களில் இவர்களைச் சமயோசிதப்படி பலபிரிவுகளாய்ப் பிரியச்செய்து சண்டையிட வழிகாட்டி, எதிரிகளைத் தோற்கடிக்கச் செய்யவும், யுத்தகாலத்தில் இவர்களுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்கள் ஆகாரம் முதலிய யாவும் அப்போதைக் கப்போது கொடுத்துதவவும் ஒரு தலைவன் வேண்டும். அவனும்

இவர்களைப்போல் சுத்தவீரனும், அதோடு நற்குலத்தவனும், புத்தி, யுக்தி, ஜீவகாருண்யம், சத்தியம், பாரபட்சமின்மை முதலிய குணங்களை யுடையவனும், யாவருடைய க்ஷேமத்திலும் கருத்துடையவனும் அவர்களுயிரைத் தன்னுயிர்போல் கருதிப் பாதுகாப்பவனும் இருக்கவேண்டும்.

இக்கூட்டத்தவர்களே ஜனங்களுக்கும் நாட்டிற்கும் வேலிபோல் பாதுகாப்பாயிருப்பவர்களாதலால் இத்தலைவனையே ஜனங்களனைவரும் தங்களுக்கும் தங்கள் நாட்டிற்கும் தலைவனாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இவனே அரசன்.

இவர்கள் தேச க்ஷேமத்திற்காகவே தொழில் செய்ய வேண்டியவர்களானதால் தேச ஜனங்களே இவர்கள் ஜீவியத்திற்குப் பொருளுதவி செய்யவேண்டும். இதற்காக யாவர்க்கும் தலைவனாய் ஏற்பட்ட அரசனும் ஜனங்களில் அறிவாளிகளாகிய தலைவர்களும் கூடி, ஜனங்களில் அவரவர்களின் வருவாய்க்குத்தக்கபடி பிரிவுபோட்டுப் பணம் தண்டுகிறார்கள். மேற்கூறப்பட்ட தலைவர்களாகிய அறிவாளிகளே அரசனுடைய மந்திரிமார். அவர்கள் கூட்டத்திற்கே மந்திராலோசனை சபையென்று பெயர். அப்படி வசூலிக்கப்பட்ட பணமே அரசிறை அல்லது வரி. இப்பணத்தில் அரசன் தன் அந்தஸ்திற்குத் தக்கபடி ஜீவிக்க அவனுக்கு ஒரு பாகம் அளிக்கப்படுகிறது. மற்றதில் சேனைவீரர் சம்பளம், மற்ற சிப்பந்திகள் சம்பளம், இதன்றி ஜனங்களின் சௌகரியத்திற்கு வேண்டிய பாதை செப்பனிடல், பயிரிட ஏரிகள் கட்டல் முதலிய செலவுகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. இவைகட்கும் ஜனங்களின் சௌகரியங்களுக்கும் இன்னும் அவசியமாய் வேண்டிய மற்ற வேலைகளுக்கும் போதுமான பணத்திற்காக நில வரி, தொழில் வரி, ஏற்றுமதி இறக்குமதி வரி, முதலிய பலவரிகளை அரசன் தன் சபையாரோடு ஆலோசித்து விதிக்கிறான்.

இப்படி யேற்பட்ட இந்த இராஜாங்கத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு மிக்க முக்கியமான இன்னொரு குறை யிருக்கிறது. அதாவது ஆன்மார்த்த இலாபமே. கடவுளைப்பற்றிய ஞானத்தை புணர்ந்து அவருளைப் பெற்று பிறப்பிறப்பை யொழிக்க வல்ல மோக்ஷ மார்க்கத்தைப் போதிக்க அதற்கென்றே சிலர் வேண்டும். அவர்கள் வேறு தொழில் செய்யாமல் வேதமோதி, அரசன் முதல் அனைவர்க்கும் அவரவர்கள் ஒழுக வேண்டிய நீதி மார்க்கங்களையும், கடவுள் வழிபாட்டினையும் போதித்துத் தாங்கள் சன்மார்க்கத்தில் நடந்து மற்றபேர்களையும் அவ்வாறு நடக்குமாறு போதித்துக் கொண்டும், அரசன், செங்கோல், குடிகள், தேசம், தருமம் இவர்களின் க்ஷேமத்திற்காக யாக யெக்யாதிகளைச் செய்து கொண்டும் இருக்க வேண்டும். இவர்கள் வேத முணர்ந்து பிரம்மஞானத்தை யடைந்தவர்களாயிருக்க வேண்டியது. ஆதலால் இவர்களை பிராம்மணர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள்.

இவர்களனைவர்க்கும் தேகத்தால் செய்யவேண்டிய வேலைகள் பலவிருக்கின்றன. அவற்றைச் செய்யச் சிலர் இருந்தாலன்றி உலக வியவகாரம் நடைபெறாது. இவ்வகை யூழியம் செய்வோரே சூத்திரர் என்ற பெயரை யடைந்தனர்.

இந்த நான்கு வகுப்பாரும் ஜனசமூகம் என்ற ஒருமனிதனுக்கு நான்கு கரங்களைப் போன்றவர்கள். நம் நாட்டிலுள்ள இந்த நான்கு வகுப்பாரும் சேர்ந்த ஒரு கூட்டத்திற்கே ஹிந்துக்கள் அல்லது ஆரியர் என்று பெயர்.

ஒரு குடும்பத்தில் மூத்த சகோதரன் இளைய சகோதரன் என்ற தாரதம்மியமும் மரியாதைப் பேதமும் இருந்த போதிலும், யாவரும் ஒரே தாய் தந்தையர்க்குப் பிறந்த சகோதரர்களா யிருப்பது போல், இந்நால் வகுப்பாரும் சகோதரர்களே யாவர்.

ஆதியில் வேதமோதி அந்த நெறியில் நின்றோர் அனேகர் அந்தணரானார்கள். நாம் வைசியர் விஷயமாய் மேலே கூறியது போல் காலவித்தியாசத்தால் பிற்காலத்திலேயே இவர்களுக்குள் பூரணப் பிரிவினையும் பல சில்லரை ஜாதிகளும் ஏற்பட்டன.

ஜனங்களில் சுத்தமந்தர்களாய், ஆசாரக் குறைவுடையவர்களாய், சுத்தமில்லாதவர்களாய், அசுத்த ஆகாராதிகளை யருந்துவோராய், தேகசுத்தம் உடைசுத்தமு மற்று ப்பார்ப்போர் தீண்டவும் பிரியமில்லாத வண்ணமாய் யார் நடந்துகொண்டார்களோ அவர்களே தீண்டாதவர்கள், நீசர்கள் என்ற கூட்டமாய்ப் பிரிந்தார்கள். ஆயினும் அவர்களும் மற்றபேர்களிடம் தொழில் செய்து ஜனசமூகத்தோடு கலந்தே ஜீவிக்கிறார்கள். அவர்களும் ஜனசமூகத்திற்கு அவசியமானவர்களே.

பிராம்மணர் அறிவினால் தங்கள் தொழிலைச் செய்வோர். அறிவு லலாட ஸ்தானத்தி லிருப்பதால் அவர்கள் சிருஷ்டி கர்த்தாவின் முகத்தினின்று உதித்தார்களென்றும், க்ஷத்திரியன் தன் புயவலியால் தன்தொழிலைச் செய்யவேண்டியதால் தோட்களில் உதித்தானென்றும், வயிறு சகல ஆகாரங்களையும் தனக்குள் சேர்த்துவைத்துக் கொண்டு தேகமுழுதும் போஷிப்பதுபோல் வைசியர் சகல பண்டங்களையும் சேமித்து வைத்துக் கொண்டு ஜனங்கள் போஷணைக்கு உதவுவதால், அவர்கள் வயிற்றிலுதித்தார்களென்றும், பாதங்கள் தேகமுழுமையும் தாங்குவது போல் மற்ற சூத்திரர்கள் மூவருணத்தார்க்கும் அவசியமான தொழில்களைச் செய்வதால் பாதங்களில் பிறந்தார்களென்றும் உருவகப்படுத்திக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு தொழிற்பிரிவினையால் ஏற்பட்ட ஜாதிபேதம் இப்போது கால வேறுபாட்டால் தொழில் நியமம் ஒழிந்துபோய், ஜீவனார்த்தம் எவரும் எத்தொழிலையும் செய்யத் தொடங்கிவிட்டிருந்தும், ஜாதிப்பிரிவினை மட்டும் ஒழியவில்லை. முற்காலத்தில் பிராம்மணர் மேலே கூறிய தமக்குரிய தொழில்களை மட்டும் செய்துகொண்டிருந்தபோது, அரசனும் குடிகளும் அவர்கள் ஜீவனத்திற்கும் யாக எக்யாதிகளுக்கும் வேண்டிய பொருளை யளித்து வந்தார்கள். இப்போது அவ்வாறளிப்பா ரற்றுப் போகவே, விதியின்றி யவர்கள் வேறெத்தொழிலையேனும் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறே மற்றையோரும்.

நண்பர்களே! நாம் நால்வரும் சகோதர பாவத்தோடு, ஒருவரை யொருவர் அவமதிக்காது, இழிவு படுத்தாது, ஒற்றுமையாய் உழைத்தால் ஆண்டவன் நம்மை முன்னேறும்படிச் செய்வதில் ஐயமில்லை. வரம்பு கடந்து பொருமையாலோ வேறெக்காரணத்தாலோ ஒருவகுப்பினரைத் தூஷிப்போர், அல்லது அவமதித்து ஒரு வகுப்பினர் மனநோகச் செய்வோர் ஒருபோதும் க்ஷேமமுறார்கள். அதன்றி அத்தகையோர் நம் தாய்நாட்டின் க்ஷேமத்திற்கே தீங்கிழைப்பதால் ஆண்டவன் கோபத்திற்காளாவார்கள்.

பத்திராசிரியர்.

பெண்கல்வியும் சங்கீதமும்.

சங்கீதம் தெய்வீக சாஸ்திரமென்றும் தேவர்கட்குப் பிரீதியானதென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மகான்கள் உயர்ந்த பண்களில் பகவான்மேல் பக்திரசம் நிரம்பிய பாசுரங்களைப்பாடி யருள்பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று அறிகிறோம். இராவணன் சாமவேதகானம்பாடி பரமசிவத்தினிடம் வரங்களைப் பெற்றான் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. பக்திமார்க்கத்தில் உபயோகப் படுத்தப்பட்டபோது சங்கீதத்தின் பெருமை யிவ்வாறிருக்கிறது.

இதன் மற்றொரு சுபாவத்தைக் கவனிப்போம். சிற்றின்ப இச்சையை நாடி விலைமாதின் அகத்திற்கு ஒருவன் சென்றால் அவன் முதலில் பிடில் வீணை முதலிய கருவிகளைக் கொண்டு இனிய கீதங்களைப் பாடி யவன் மனதில் சிற்றின்ப ஆவல் உண்டாகும்படிச் செய்கிறான். ஞான நூற்களில், சங்கீதம் செவிப்புலன் வழியாய் அனுபவிக்கும் இந்திரிய சுகமாகிய விஷய சுகமே யென்றும், இது தீங்கை விளைவிக்கத் தக்க விஷய போகங்களைச் சேர்ந்ததே யென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாய் நாகம் இனிய சத்தத்தைக் கேட்பதில் மிக்க பிரியங் கொண்டிருப்பதால் அச்சத்தத்தால் மயங்கிப் போய் மனிதனிடம் சிக்கிக் கொள்கிறதென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதனால் சங்கீதம், செல்வம், வாள் இவற்றைப்போன்று நல்ல பயன் கெட்டபயன் இரண்டையும் உண்டாக்கத்தக்கது என்று நன்கு புலப்படுகிறது. அதாவது செல்வமுடையோன், "ஆ! நாம் பூர்வம் செய்தபுண்ணியத்தால் கருணாநிதியாகிய ஆண்டவன் இப்பிறப்பில் நமக்கு நல்ல செல்வத்தை யளித்திருக்கிறார். நாம் இப்போது இதை ஆண்டவன் அவனடியார், ஏழைகள் இவர்கள் விஷயத்திலும் பொது நலத்திற்கும், தான தருமங்களுக்கும் செலவழித்துப் புண்ணியம் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்று கருதி அவ்வாறே நடந்து கொண்டால் அச்செல்வத்தால் இம்மையில் புகழும் மறுமையில் நற்பதவியுமடைகிறான். அப்படிக்கின்றி, "நமக்குச் செல்வமிருப்பதால் நாம் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை" என்று மமதை கொண்டு, நல்லோர் பெரியோர் யாவரையும் அலட்சியம் செய்து எந்த அக்கிரமத்தையும் துணிந்து செய்யத் தொடங்கினால் பெரும் பாபத்திற்காளாகிறான். அதைப்போலவே ஒருவனிடம் ஒரு கத்தி சிக்கினால் அதைக் கொண்டு அவன் நல்ல காரியத்தைச் செய்து புண்ணியத்தைச் சம்பாதித்தாலும் சம்பாதிக்கலாம்; துர்க்கிருத்தியங்களைச் செய்து பாபத்திற்காளாயினும் ஆகலாம்.

சங்கீதமும் அவ்வாறே. பக்தி சம்பந்தமான சங்கீதத்தால் கெடுதி சம்பவியாது. நமது பெண்களுக்குச் சிறு வயதிலேயே சாதாரணக் கல்வியோடு அவர்கள் புத்தியின் வளர்ச்சிக்குத் தக்கபடி மதக்கல்வியையும் போதிக்க வேண்டும். அச்சம்பந்தமாக நம் முன்னோராகிய மகான்களால் அருளப்பட்டு அவர்களுக்குப் பரமனருள் கிடைக்கும்படி செய்த தேவாரம், திருவாசகம், பிரபந்தம், திருப்புகழ் தாயுமானவர் முதலியவற்றைப் பக்தியாய்ப் பாடும்படி கற்றுக் கொடுக்க வேண்டியதே.

அப்படிக்கின்றி, இக்காலத்தில் பாடப்படும் நாடி ஊடி மெட்டுகள், டப்பாக்கள், இன்னும் இப்போது புதிது புதிதாய் ஏற்படும் வர்ணமெட்டுகள் முதலியவற்றைக் கற்பித்தல் சற்றும் தகாத காரியமே. இவற்றால் பின்

னால் நேரிடக்கூடிய பெருந் தீங்குகளுக்கு ஓர் எல்லையில்லை. நாடக சங்கீதத்தால் நமது நாட்டில் அனேகம் ஸ்திரீகள் பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாகிப் பரிதவித்துக் கலங்குவதைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டுகொண்டிருக்கும்போதே நம் பெண்கட்குப் பாடசாலைகளில் அனுவசியமும் அளவு மீறியதுமான பாட்டுகளை யெல்லாம் கற்பிக்கிறார்கள்.

பெண்கல்வி விர்த்தியடையவேண்டுமென்று ஆன்றோர்கள் சிரத்தையெடுத்துக்கொண்டு பாடசாலைகளை யேற்படுத்தி, நம்மதத்தைப்பற்றிய கல்வியையும் போதிக்கத் தொடங்கி யிருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் குளிக்கப்போய்ச் சேறு பூசிக்கொண்டது போல், இத்தகைய இரண்டொரு தகாத விஷயங்களுக்கு இடங் கொடுப்பதால் நம் மக்களுக்கு நாம் நன்மை செய்யக் கருதிக் கடைசியில் தீங்கு செய்ததாக முடிவது நிச்சயம் என்பதைப்பற்றி நண்பர்கள் கவனிக்குமாறு வேண்டிக் கொள்கிறோம்.

முற்காலத்திய உபாத்திமார்களுக் கிருந்ததைவிட இப்போதிருக்கும் உபாத்திமார்களுக்குள்ள தொழில் மிக்க கடினமானது. எவ்வாறெனின்:- முற்காலத்திய உபாத்திமார் கல்வியைமட்டும் போதிக்க வேண்டியவர்களா யிருந்தார்கள். அதோடு சுபாவமாகவே நன்னடக்கையைப் பற்றி போதித்தார்கள். இப்போதுள்ள உபாத்திமார்கள் அதைமட்டும் செய்தால் போதாது. இக்காலத்தில், நாகரீகமென்றும் நாகரீகச் சீர்திருத்தம் என்றும் கூறப்படும் மதிமயக்க ரோகமோ-பேயோ-நம்மவரிற் பலரைப் பிடித்துக் கொண்டு பெருந்துன்பத்தை விளைவிக்கும் பாதையில் அவர்களை யிழுத்துச் செல்கிறது. ஆடவரிலேயே பலர் அதன் மாயையில் சிக்குண்டிருக்கிறார்களென்றால், மாதரும் சிறு பெண்களும் சிக்குவது வியப்பாகாது. அதனால் அவர்கள் நம்முன்னோர்களின் ஆசாரத்தைக் கைவிட்டு மதிமயங்கி நமக்குத் தகாதவையும் தீங்கை விளைவிக்கத் தக்கவையுமாகிய அன்னிய ஆசாரங்களைப் பின் பற்றத் தொடங்குகிறார்கள்.

அந்தோ! நமது பெண்மக்கள் இப்பெரிய ஆபத்தில் சிக்கிப் பிறகு நம் நாட்டிற்கே யழிவை யுண்டாக்கா முன்னம், அவர்களை அத்தீய வழியில் பிரவேசிக்காதபடி பாதுகாக்க வேண்டிய சிரத்தையை யெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியவர்கள் நம் சகோதரர்களாகிய உபாத்திமார்களே யன்றி வேறு யாருளர்? மேற்கூறியபடி நம் பெண்மணிகளுக்குக் கடவுள்மேல் பாடும் பக்திவிளைவிக்கும் ஆன்றோர்களது தோத்திரப் பாக்களையன்றி, வேறுவித சங்கீதங்களைப் போதிப்பது தீயவழிகளில் ஒன்றே. சிலர் பாட்டாய்க் கற்றுக் கொடுத்தால் எதையும் பிரியமாய்க் கற்றுக் கொள்வார்களென்று கருதலாகும். இது தவறான அபிப்பிராயமே. பாட்டை மட்டும் அவர்கள் கற்றுக் கொள்ளக்கூடும். ஆனால் அப்படிக் கற்றுக் கொள்வது பாட்டின் சங்கீதத்திலிருக்கும் இனிமைக்கேயன்றி வேறில்லை. அந்தப் பிரியமே அவர்கள் மனதில் விர்த்தியடைகிறதன்றி, அவர்கள் அறிவு விர்த்தியாவதற்கு வேண்டிய விஷயஞானம் அவர்கள் மனதிற் பதிவதேயில்லை. இப்போது பாடசாலைகளில் வாசிக்கும் பெண்கள் வீடுகளில் கூட்டமாய்க் கூடிக்கொண்டு பலவிதப்பாட்டுகளைப் பாடுவதையும், சில பாட்டுகள் நடனத்தோடு பாடப்படுவதையும் காண்கிறோமேயன்றி, உட்கார்ந்து புத்தகத்தை வாசித்து அதில் அறிந்துகொள்ளக் கஷ்டமாய்த் தோன்றும் விஷயங்களைப் பற்றி கேட்டுக் கற்றுக்கொள்வதைக் காண்பதரிது. இது பிரத்தியக்ஷ அனுபவமாய் நடக்கும் உண்மை. அந்தோ! அவர்கள் மனதில் நாம் வளரவிடும் இச்

சங்கீத ஆசையும் இன்பமும் எத்தகைய விபரீதங்களையுண்டாக்கும் என்பதைப்பற்றி சற்று சிந்தித்தால், நம் பெண்மக்களின் க்ஷேமாபிவிர்த்தியைக் கோரும் உபாத்திமார் ஒவ்வொருவரும் இந்த விஷச் செடியை யிப்போதே வேரோடு களைந்தெறிவார்களென்பது நிச்சயம். இதனால் நேரிடக்கூடிய பெருந்தீங்கைப்பற்றி அனுபவமான ஒரு திருஷ்டாந்தமட்டும் கூறி இவ் விஷயத்தை முடிக்கிறோம். இப்போது நாம் கூறப்போவது உண்மையாகவே நடந்த சம்பவம். இதில் கூறப்படும் ஆட்கள் இன்னும் ஜீவியமாயிருப்பதால் ஊர் பெயர்கள் இவற்றை மறைத்து விஷயத்தை மட்டும் கூறுகிறோம்:—

மேற்கண்டவாறு சங்கீதமெட்டுகளில் சிறுவயதிலிருந்து பயிற்சியடைந்த ஒரு நற்குலக் கன்னிகை இருநூறு ரூபாய்க்கு மேல் சம்பளம் வாங்கும் ஒரு கௌரவம் பொருந்திய உத்தியோகஸ்தருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டாள். அவர் தாய்ப்பாஷையையும் நம்முன்னோர் ஆசாரங்களையும் அலட்சியம் செய்து, தண்மூடித்தனமாய் மேல் நாட்டு ஆசாரங்களைப் பின்பற்றும் மதிமயக்கக்காரரில் ஒருவர். ஆகையால் தமது மனைவி அவள் பிரியப்படி தனியாகவே நாடகங்களுக்கும் சுற்றத்தார் சிநேகர் இவர்கள் இல்லங்களுக்கும் சென்று வரும்படி தாராளமாய் விடுவதே நாம் நாகரீகச் சீர்திருத்தமடைந்ததற்குத் தகுதியான நடக்கையென்று கருதி அவ்வாறே நடந்து வந்தார்.

இவர்கள் தென்னாட்டில் ஒரு நகரத்தில் இருந்தார்கள். அங்கு வந்து ஒரு நாடகக்கம்பெனியார் நாடகம் நடத்தி வந்தார்கள். மேற்கண்ட மாது நாடகம் நடக்கும் ஒவ்வொருநாளும் போய்ப் பார்த்து வருவது வழக்கம். அவள் கணவனது தொழில் முறைமையில் எப்போதும் யாராவது சில மனிதர்கள் அவரிடம் வந்து கொண்டே யிருப்பார்கள். ஆகையால் அவர் உத்தியோகத்திற்குச் செல்லும் காலம் போக மற்ற காலங்களில் வீட்டை விட்டுக் கிளம்புவது மிக்க அரிது.

நாடகத்திற்குச் சென்றுகொண் டிருந்த அம்மாது, ஒருநாள் தன் வேலைக்காரி மூலமாய் அந்த நாடகத்தில் இராஜ வேடந்தரிப்பவனை வீட்டிற்கு வரவழைத்து, அவன் பாடும் பாட்டுகளில் தனக்குப் பிரியமான சிலவற்றை யெழுதித் தரும்படி கேட்டு வாங்கிக்கொண்டாள். பிறகு அவற்றை யவளுக்குப் பாடக் கற்பிப்பதற்காக அம்மனிதன் அடிக்கடி அங்கு வந்து போகும் வழக்க முண்டாய் விட்டது. கணவன் தன் மனைவி சங்கீதத்தில் பிரிய முடையவளாதலால் பாட்டுகள் கற்றுக்கொள்ள அவனை வரவழைக்கிறாளென்று பேசாமலிருந்தார்.

கொஞ்சகாலம் கழித்து அந்த நாடகக் கூட்டத்தார் அந்த நகர்க்குச் சுமார் இருபது மைல்கள் தூரத்திலிருக்கும் வேறொரு நகர்க்குச் சென்று அங்கு நாடகம் நடத்தத் தொடங்கினார்கள். இந்த இரண்டு நகரங்களின் மார்க்கமாகவும் தென் இந்தியா இருப்புப்பாதை செல்கிறது. அம்மாது இரவில் சுமார் எழுமணிக்குத் தன் ஊரிலிருந்து புறப்படும் வண்டியிலேறி மறுபடி காலை 4 மணி வண்டியில் திரும்பி வந்து வீடுசேர சௌகரியமாயிருந்தது. ஆகவே அம்மாது தன் சுற்றத்தாள் ஒருத்தி ஒரு ஊரில் வியாதியுற்றிருப்பதாகவும் அவளை யடிக்கடி தான் போய் கண்டுவிட்டு வரவேண்டுமென்றும் கணவனுக்கு சாக்கு கூறிவிட்டு நாடகம் நடக்கும் தினங்களில் அங்கு போய்வரும்நடக்கையுடையவளானாள். உண்மையில் இவள் நாடகம் பார்க்கப்போவதில்லை. இராஜ வேடக்காரன் மூலமாய் ஸ்திரீபாகத்தை

நடிக்கக் கற்றுக்கொண்டு, இவள் அங்கு சென்று ஸ்திரீயின் பாகத்தை நடித்து விட்டு வந்துகொண் டிருந்தாள்.

நேயர்களே! சகோதர சகோதரிகளே! இத்துயரமான சம்பவத்தை இன்னும் விவரிப்பதற்கு எனக்குப் பிரியமில்லை. சுருக்கமாக முடிவைக் கூறிவிடுகிறேன். மற்ற விஷயங்களைச் சுலபமாக நீங்களே யூகித்துக் கொள்ளலாகும். கடைசியில் இவள் ஒரு நாள் நாடகத்திற்குச் சென்றவள் வீட்டிற்குத் திரும்பி வரவேயில்லை: ஆனால் மறுநாள் கணவனுக்குக் கடித மூலமாய்ச் சங்கதியை யறிவித்து விட்டாள். அந்தோ முதலில் கொஞ்ச காலம் அவள் அந்த இராஜ வேடக்காரனோடு சந்தோஷமாய் நடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் பிற்காலத்தில் (இப்போதும்) அவள் நிலைமையும், அவள் படும்பாடும், அனுபவிக்கும் துன்பங்களும் கேட்போர் கண்களில் நீர் வடியச் செய்யுமென்பதில் சற்றும் ஐயமேயின்றாம்.

நண்பர்களே! இதே காரணத்தால் நம் நாட்டில் அனேகம் மாதர் எவ்வளவோ துன்பமடைந்ததை நாம் கண்டிருக்கிறோம்; இப்போதும் காண்கிறோம். அந்தோ இன்னமும் அந்த வீண் மயக்கத்தில் சிக்கி நம் பெண்களுக்குத் தீங்கை நாமே யுண்டாக்குதல் பாபகரமான செயல் என்பதை யினியேனும் சிந்தித்து நடக்க வேண்டாமோ. உபாத்திமைத் தொழில் புரியும் கல்விமான்களே இத்தீங்கை நிவர்த்திக்க முயலவேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறோம். தாய் தந்தையர்களும் இதைப்பற்றி சிரத்தை யெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இன்றேல், பின்னால் பெருந் துக்கத்தை யனுபவிக்க நேரிடும். உபாத்திமார் இது விஷயத்தில் கவனத்தைச் செலுத்தினால் ஆண்டவன் அவர்களது உத்தியோக முறைமையிலுள்ள குறைகளை நீக்கிப் பூர்வீகம்போல் அவர்களுக்குக் கௌரவத்தையும், நிம்மதியான சுகவாழ்க்கையையும், க்ஷேமத்தையு மருளுவார் என்பது உண்மை. ஓம்தத்ஸத்.

ஓர்பெண்ணின் தந்தை.

குறிப்பு:—இது உபாத்திமார்களும் தாய் தந்தையர்களும் அவசியம் கவனிக்க வேண்டிய விஷயமாகும். இதில் கூறியிருப்பதுபோல் இந்த நவீனப்பாட்டுகளால் பெருந் தீங்கு விளைவது உண்மையே. நமது பெண்களின் பூர்வீகக் கௌரவத்தை நிலை நாட்டவும், தேச க்ஷேமத்தைக் கோரவும் விரும்பும் அறிவாளிகள் இத்தகைய கெடுதியை யுண்டாக்கும் போதனையை யுடனே யொழிக்க முயல்வார்களென்று நம்புகிறோம். கருணாநிதியாகிய பரமன் அருள் புரிவாராக. பத்திரிகாசிரியர்.

கற்கோட்டை—நாவல்

(399-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

நான் இப்போது என் அவன்விஷயத்தை வெளியிடவில்லை யெனின், வெளி யிட்டால் அதனால் நேரிடும் அவமானம் குடும்ப முழுமையும் சாரும். மேலும் அவன் ஏகபுத்திரன் இராணியிடம் நல்ல அந்தஸ்தில் இருக்கிறான். அவன் மேலான அந்தஸ்திற்கு வருவான். இச்சங்கதி வெளியானாலோ, தந்தை மகன் இருவர்க்கும் அழிவுநேரிடும். அவன் எனக்கொரு கெடுதியும் செய்யாதவரையில் அவனுக்குத் தீங்கிழைக்க எனக்கு மனம் வரவில்லை. இவனால் நான் மரணதண்டனை யடைந்தால் அதனால் இவனுக்கு உண்டாகும் உலக அபகீர்த்தியே இவனுக்குப் போதும்......" என்றான்.

ஸர்தார்.—"அபிரபுவே! தங்களுடைய பொறுமையையும், உதாரகுணத்தையும், பெருந்தன்மையையும் நான் மெய்யாகவே மிகவும் கொண்டாடுகிறேன். இத்தகைய உத்தமனுக்கு ஆண்டவன் கட்டாயம் உதவிபுரியாமற் போகார். இன்னொரு சங்கதி: தாங்கள் அப்பிரபுவின் மாளிகையில் பிடிக்கப்பட்ட இரவு அங்கு ஏதோ இரத்தக்களரியான சண்டை நடந்ததாகவும், உமதுமாமனுடைய ஆட்களில் இருவர் மிக்க காயமடைந்ததாகவும் ஒருவன் கொல்லப்பட்டதாகவும் பிரஸ்தாபம். அதோடு குசுகுசுவென்று திரவியசிங்கம் பிரபுவின் பெயரும் கூறப்பட்டது" என்றார்.

கண்ணா.—ஆம். நான் தங்களிடம் இரகசியமாய்க் கூறுகிறேன். திரவியசிங்கம் பிரபுவும் அங்கிருந்தார். என் மாமன் இன்னொரு சுற்றத்தானுக்கும் சதிசெய்ய முயன்றான் என்று நான் கூறியது அவரைத்தான். நான் தன் சதியை வெளியிடாததற்குப் பதிலாக என்மாமன் அப்பிரபுவைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்காம லிருக்கிறான். நான் அதையும் கருதியே அவன் சதியை வெளியிடவில்லை. திரவியசிங்கம்பிரபு நாட்டிற்குள் வந்திருப்பதாய் வெளியில் தெரிந்தால் எங்கும் தேடி யவரைப் பிடிக்க முயல்வார்கள். பரிசாய்க் கிடைக்கும் பணத்திற் காசைப்பட்டு கல்நெஞ்சர்களும் துஷ்டர்களுமாகிய அனேகர் அவரைத் தேடிப்பிடிக்கக் கிளம்பி விடுவார்கள். இராணியிடம் சென்றவன் எப்போது வருவானோ? என்றான்.

ஸர்தார்.—'சாதாரணமாய் மூன்று நான்கு நாட்களில் இங்கிருந்து ஒருவன் இந்திரபுரிசேரக்கூடும். இன்று அவன் சென்று 8-வது நாள் ஆகிறது. வரவேண்டிய சமயமே" என்றார்.

அச்சமயம் ஒரு ஆள் ஓடிவந்து ஸர்தாரைநோக்கி, "கடலோரத்தில் ஒரு கப்பல் மிக்க ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டு சேதமடையும் சமயத்திலிருக்கிறது" என்றான். அதைக்கேட்டதும் ஸர்தார் கண்ணபிரானை நோக்கி, "நான்போய் வருகிறேன். இங்கே இந்த ஆபத்து அப்போதைக்கப்போது சம்பவிப்பதுண்டு. உடனே சென்று தக்க உதவி புரியவேண்டும்" என்று கூறிவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டு துரிதமாய் ஆளின் கூடவே சென்றார்.

இரண்டு மூன்று நாட்களாக காற்று மும்முரமாய் வீசிக் கொண்டிருந்தது. கடந்த இரவு புசல்காற்றடித்தது. கரும்பூர் துறைமுகத்திற்கருகில் கடலில் குத்துப்பாறைகள் அதிகம் ஆகையால் அங்கு அப்போதைக்கப்போது கப்பல்கள் அப்பாறைகளில் மோதிச் சேதமடைவதுண்டு. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் எந்தக் கப்பலாவது புயற்காற்றிற்குப் பயந்து சற்று அரத்திலுள்ள நதியில் நுழைந்துகொள்ள முயலுமாகில் பெரும்பாலும் காற்றினால் பாறையின்மேல் மோதப்பட்டு சேதமடையுமென்று அவ்வூரார்க்குத் தெரியும். அச்சமயம் பொழுதமர்ந்து இருள்மூடிவரும் சமயமாக விருந்ததால் சேதமடையும் கப்பலிலிருந்து கரையி லொதுக்கப்படும் பொருள்களைக் கொள்ளை கொள்வதற்காக அனேகர் கரையோரத்தில் கும்புகூடி யிருந்தார்கள்.

ஸர்தார் அமிர்தநாயகம் மிக்க கருணையுடைய நீதிமான். கப்பற் சேதம் நேரும்போது, அவர் தன் ஆட்களில் சிலரோடு சென்று மேற்கண்டபடி கொள்ளையடிக்கும் ஆசாமிகளைப் பிடித்துத் தண்டித்து அக்கொடிய வழக்கத்தை யடக்குவதிலும், சேதமடைந்த கப்பலிலுள்ள ஆசாமிகளுக்கு வேண்டிய உதவிசெய்து அவர்களைக் காப்பாற்ற முயல்வதிலும், மிக்க

சிரத்தையெடுத்துக் கொள்பவர். அதனாற்றான் ஒரு கப்பல் சேதமடையும் சமயத்திலிருக்கிறதென்று தன் ஆள் கூறியதும் கண்ணபிரானை விட்டுவிட்டு அவ்வளவு துரிதமாய்ச் சென்றார்.

அவர் உடனே தன் குதிரைவீரரில் எட்டுப்பேரை யழைத்துக்கொண்டு கடலோரத்திலிருந்த ஒரு உயரமான பாறையின்மேல் ஏறிப்பார்த்தார். கடலோ உயரப்பொங்கிக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. காற்றோ மிக்க உக்கிரமாய் வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. எங்கும் காரிருள் சூழ்ந்து கொண்டது. கடலில் சுமார் கால்மைல்தூரத்தில் கப்பலின் கொடி மரத்தில் கட்டப்பட்ட மூன்று இராந்தல்கள் மினுக்குமினுக்கென்று பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. கரையில் வேறு சில ஜனங்களும் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் வேடிக்கை பார்க்க வந்தவர்கள். கொள்ளையடிக்க வந்தவர்கள் எங்கு இருப்பார்களென்று ஸர்தாருக்குத் தெரியும். ஆகையால் தன் ஆட்களில் இருவரை அங்கே நின்று குதிரைகளைப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி கூறிவிட்டு, மற்ற ஆட்களை யழைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து நடந்து சென்றார்.

ஸர்தாரும் அவர் ஆட்களும் கரையோரம் பாறைகளுக்கு இடையிலுள்ள சந்துகளின் வழியே யிறங்கி கீழ்மட்டத்திலுள்ள ஒருபாறைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்பாறை பெரிய பாறையினடியோரமே இருபதடி அகலமும் இருநூறடி நீளமுமிருக்கும். அது போகப் போகச் சரிவாய் கடலுக்குள் செல்கிறது. ஸர்தார் கருதியபடி கொள்ளைக்காக வந்தவர்கள் அங்கு இருந்தார்கள். இருள் அதிகமாயிருந்தாலும் ஸர்தார் வந்ததை யவர்கள் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டார்கள். உடனே அவர்களுக்குள் அதிருப்தியும் வெறுப்புமான ஒருகூச்சலுண்டாயிற்று. ஆனால் பாறைமேல் அலைமோதும் இரைச்சலில் அவர்கள் கூச்சல் அவ்வளவாய்க் கேட்கவில்லை.

ஸர்தார் முதலியவர்கள் நிற்குமிடத்திற்குப் பின்னால் உள்ள பெரிய பாறையில் ஒரு குகை யிருந்தது. அவர் கட்டளைப்படி அவர் ஆட்கள் அக்குகையின் வாயிலில் அங்கிருந்த சிலகட்டைகளைக் குவித்து தீமூட்டி வெளிச்சமுண்டாக்கினார்கள். இது, "இந்த இடத்திற்குவந்தால் அபாயமின்றிக் கரையிறங்கலாம். இங்கு உதவிக்காக ஆட்களிருக்கிறோம்" என்று கப்பலிலிருப்போர்க்குத் தெரிவிப்பதற்காக.

இந்த வெளிச்சத்தால் கப்பலிலுள்ளோர் தங்களுக் குதவியிருப்பதை யறிந்துகொண்டதோடு, கொள்ளை யடிக்க வந்தவர்களும் ஸர்தார் அவருடைய வீரர்கள், அவர்களிடமிருக்கும் ஆயுதங்கள், யாவற்றையும் கண்டு சோர்வடைந்தார்கள். வெளிச்சத்திலிருந்து பார்த்தபோது கப்பலின் அடிப்பக்கம் சுமாராய்த் தெரிந்ததோடு கப்பல் சுமார் 250-கஜ தூரத்திற்குள்ளாகவே (சுமார் அரைக்கால்மைல்) இருக்கிறதென்று தோன்றியது. அவர்களுக்கு உதவிசெய்வதையும் கொள்ளையைத் தடுப்பதையும்பற்றி ஸர்தார் சிந்தித்தார். ஏனெனில் கப்பலிலுள்ளோர் அனைவரும் மடிய வேண்டுமென்பது கொள்ளையடிப்போர் கருத்து. அப்போது சாமான்களைப்பற்றி சொந்தம்பாராட்ட ஒருவருமில்லாமற் போவார்கள். இதற்காக யாராவது தப்பித்தவறி மெதுவாய் கரைக்கு வந்தாலும் இச்சண்டாளர் அவர்களைப் பிடித்துக் கடலிலேயே தள்ளி விடுவார்கள். அழியும் கப்பலிலிருந்து ஜனங்கள் படகிலேறி கரைக்குவருவதாயின், இவர்கள் கரையிறங்க நல்லவிடம் காட்டுபவர்கள் போல், அப்படகு நீரில் மறைந்திருக்கிற ஒரு பாறையில் மோதியழியத்தக்க வழியைக் காட்டுவார்கள். (தொடரும்)

ஆரணி. குப்புசாமி முதலியார்.

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்

சித்தார்த்திஞு ஆனிமீ—சாலிவாகனம் 1841-கலியுகாதி 5020-
பசலி 1328-29—கோல்லம் 1094-95 - ஹிஜரி-1337-
இங்கிலீஷ் 1919-ம்ஞு ஜூன்மீ—ஜூலைமீ.

ஆனிமீ	ஜூன்மீ	வாரம்	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	15	ஞா	து-46-23	பூரா-54-28	ஸி-54 அ	கரிநாள்.
2	16	தி	தி-47-1	உத்-56-35.	ம-57 அ	....
3	17	செ	ச-46-23	திரு-57-34	சித்த-60	ஏர்கட்ட
4	18	பு	பஞ் 44-34	அவி-57-24	சித்த-60	சர்வமுகூர்த்தம்.
5	19	வி	ஷ-41-35	சதை-56-3	சித்த-60	பூமிகொள்ள
6	20	வெ	சப்-37-41	பூர-53-52	சித்த-60	கரிநாள்.
7	21	ச	அ-32-57	உத்-50-50	ஸி-51 அ	வடக்கே பிரயாணம்
8	22	ஞா	நவ-27-35	ரேவ-47-19	ஸி-47 அ	ருதுசாந்தி
9	23	தி	தச-21-49	அசு-43-25	சித்த-60	வாழை, தெங்கு வைக்க
10	24	செ	ஏ-15-48	பர-39-20	சித்த-60	.... [யோகம்
11	25	பு	து-9-40	* திரு-35-15	அ-35 ஸி	ஷண்முக மந்திரப்பிர
12	26	வி	திர-3-38	ரோக-31-25	மர-60	
13	27	வெ	●-52-50	மிரு-28-1	சித்த-60	
14	28	ச	பிர-48-16	திரு-25-12	சித்த-60	
15	29	ஞா	து-44-45	புன-23-12	சித்த-60	
16	30	தி	தி-42-22	பூச-22-9	சித்த-60	
17	1	செ	ச-40-46	ஆயி-22-11	சித்த-60	
18	2	பு	ப-40-36	மக-23-25	ஸி-23 அ	
19	3	வி	ஷ-41-43	பூர-25-56	ஸி-25 ம	
20	4	வெ	சப்-44-0	உத்-29-39	ஸி-29 அ	
21	5	ச	அ-47-18	அஸ்-34-25	மர-60	
22	6	ஞா	நவ-51-31	சித்-40-4	சித்த-60	....
23	7	தி	தச-56-14	சுவா-46-15	அ-46 "	விவாஹம், சீமந்தம்.
24	8	செ	ஏ-60-0	விசா-52-42	ம-53 ஸி	....
25	9	பு	ஏ-1-11	அனு-58-56	சித்த-60	முகூர்த்தக்கால்நட
26	10	வி	து-5-48	கேட்-60-0	சித்த-60	வியவஹார ஆரம்பம்.
27	11	வெ	திர-9-52	கேட்-4-39	ம-4 அ	....
28	12	ச	ச-12-59	மூல-9-26	சித்த-60	தைலயந்திரம் ஸ்தாபிக்க
29	13	ஞா	○-14-57	பூரா-13-7	ஸி-13 அ	....
30	14	தி	பிர-15-48	உத்-15-43	ம-16 அ	ருதுசாந்தி
31	15	செ	து-15-18	திரு-11-59	சித்த-60	கிழக்கே பிரயாணம்

(1919௵ ஜூலைமீ — printed vertically beside dates 1–15 of the second column)

		செ கே	பு-ர குரு
	3-சி-ச 12-மி-செ		ச
	10-கட-பு 15-சி-சுக்		சனி
	ராகு		

PRINTED AND PUBLISHED BY N. MUNISAWMI MUDALIAR, AT THE "ANANDA BODHINI" PRESS, 15, VENKATESA MAISTRY STREET, MADRAS.